

NIEUWE AVONTUREN

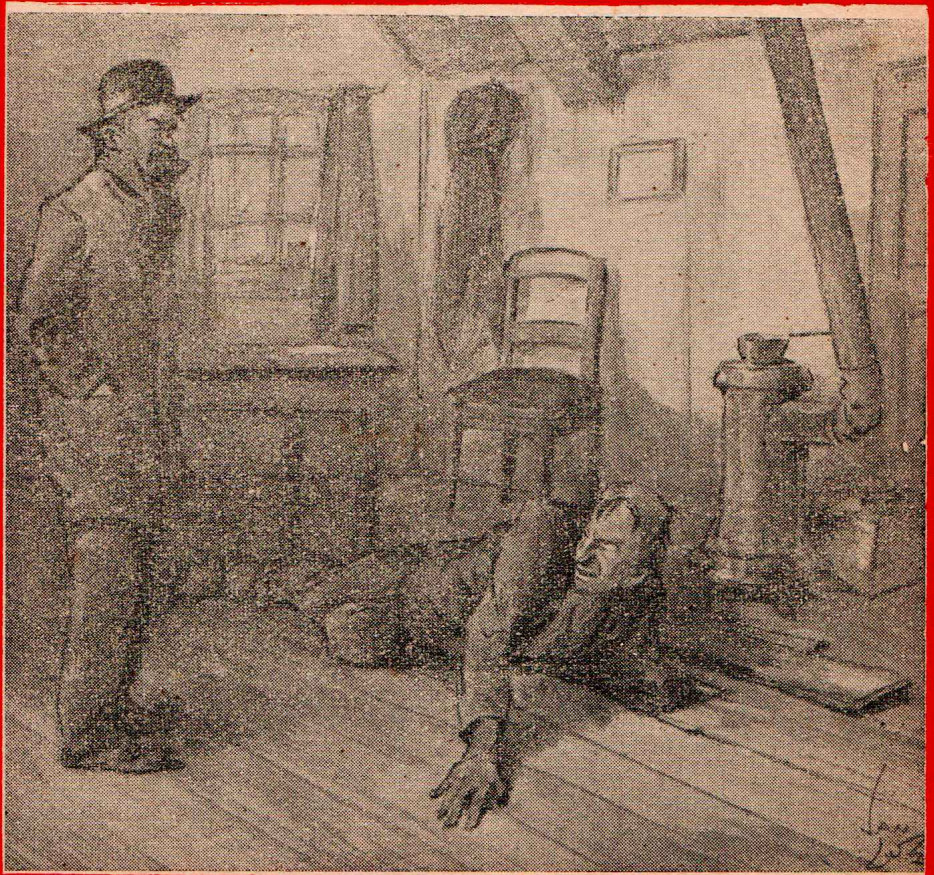
Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN KIND ALS LOKAAS

N° 2441

WEEKLIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Kind als Lokaas

HOOFDSTUK I

EEN BEZOEK ACHTER HET TONEEL

John Raffles en zijn trouwe metgezel Charles Brand bevonden zich in de grote bibliotheek van de villa in de Cromwellstreet, welke de Grote Onbekende sedert jaren bewoonde in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, lid en vice-president van de Windsor Club.

Het scherpe gelaat van Raffles werd beschenen door het licht van een bureau-lamp, die op het blad van een grote ebbenhouten schrijftafel in een hoek van

het grote vertrek stond.

Op deze tafel lag een grote kaart van de Engelse hoofdstad uitgespreid.

De beide mannen hadden zich over deze kaart gebogen en bestudeerden deze blijkbaar aandachtig.

Na enige ogenblikken richtte Raffles zich op en zei:

— Je ziet dat ons aanstaande slachtoffer niet ver van ons eigen huis woont.

— Inderdaad, de Gurzonstreet kan te voet niet veel meer dan een half uur

hier vandaan zijn.

— Het huis in kwestie staat dicht bij de Boltonstreet en daar staat een van mijn huizen, dat door middel van een tunnel in verbinding staat met ons geheim laboratorium, onder het tuinhuis in het park.

— Hoe heet de man ook weer, die wij een bezoek zullen brengen, dat hij niet verwacht? vroeg Brand. Ik ben zijn naam kwijt.

— Woodhorse, antwoordde Raffles, Jerubal Woodhorse.

— Jerubal? herhaalde Brand verbaasd. Is dat zijn voornaam. Het lijkt wel een naam uit de Bijbel.

— Het is best mogelijk dat die naam in de Bijbel voorkomt, gaf Raffles glimlachend toe. Onze vriend Woodhorse is echter niet erg bijbels; hij behoort tot het ras der kooplieden, die voor geen enkel middel terugdeinzen om hun kapitaal te vergroten. De man is bovendien een woekeraar van de ergste soort.

— Dan heeft hij zeker een rijke clientele, want hij woont in een deftige buurt.

— O ja. Verscheidene leden van onze Club zijn met hem in aanraking geweest op een wijze, die bij hen waarschijnlijk alles behalve aangename herinneringen hebben achtergelaten.

— Dus wij mogen veronderstellen, dat hij een bom duiten heeft, zei Brand. Is hij getrouwd?

— Ja, want anders zou hij zeker zulk een groot huis niet bewonen.

— Je hebt je natuurlijk goed op de hoogte gesteld van zijn gewoonten?

— Ja, ik ken ze tot in alle bijzonderheden, want dat was ditmaal des te meer nodig, omdat onze waarde Woodhorse bijzonder wantrouwend en vreselijk bang voor dieven en andere ongewenste gasten is. Men beweert dat hij 's nachts voor hij gaat slapen, in hoogst eigen persoon de ronde door zijn grote huis doet, om er zich van te overtuigen dat alle deuren en vensters goed gesloten zijn. Hij wordt daarbij vergezeld door twee grote honden, kwaadaardige beesten, die weten hoe de kuit van een inbreker smaakt.

— Excusez du peu, riep Brand uit, dat klinkt niet zeer geruststellend. Waar

zijn die honden 's nachts?

— In de slaapkamer van hun baas.

— Waar staat de brandkast?

— In de slaapkamer.

— Wat zeg je daar? Hoe kunnen we er dan binnenkomen, zonder dat de honden ons aanvallen?

— Laat dat maar aan mij over, zei Raffles glimlachend. De honden zullen ons niet meer kwaad doen dan wanneer ze speelgoedhondjes waren.

— Ik hoop het, antwoordde Brand droog.

Zijn er veel bedienden in huis?

— Een stuk of tien.

— Grote goden. Het een is nog erger dan het ander.

— Maak je niet ongerust, amice. Ik heb mijn maatregelen genomen. Ik ga er vanavond nog eens langs, als ik naar de schouwburg ga en dan kan ik mijn wetenschap misschien nog aanvullen.

— Dat is waar, je zou vanavond naar de Covent-garden gaan.

— Ja, maar ik ga niet als Lord Aberdeen. De man die ik daar zal ontmoeten behoeft niet te weten wie ik ben.

— Waarom laat je hem juist daar komen? vroeg Brand.

— Dat heeft een heel eenvoudige reden; hij vervult daar een rol in het op te voeren stuk, antwoordde Raffles. Een mijner vrienden van de Club sprak dezer dagen over de man en wat ik van hem hoorde boezemde mij aanstonds sympathie voor hem in, zodat ik mij voornam hem te helpen.

— Kom je dadelijk na de voorstelling weer thuis?

— Linea recta.

— En wanneer slaan wij onze slag?

— Waarschijnlijk morgen of overmorgen.

— Nemen wij James Henderson mee?

— Ik denk het niet. Ik laat hem bij dergelijke ondernemingen liever thuis.

Raffles stond op en vouwde de kaart van Londen dicht.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en zei:

— Het wordt tijd dat ik mij ga verkleden. Mijn vriend de acteur is na het tweede bedrijf klaar, omdat hij dan door de snode verrader overhoop is gestoken

en ik zou hem niet graag mislopen. Hij moet werkelijk veel talent hebben en ik wil al mijn best doen hem vooruit te helpen.

De beide vrienden verlieten nu de bibliotheek en Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer om zich daar voor de voorstelling te kleden.

Het was ongeveer half negen toen hij in de auto stapte, die hem naar de schouwburg zou brengen.

Henderson, de reusachtige chauffeur, zat achter het stuurwiel van de glanzende Rolls Royce.

Het was donker en Raffles had de kraag van zijn jas opgezet, zodat van zijn gezicht weinig te zien was.

Het geschiedde vaak dat de vrienden van Lord William Aberdeen gebruik mochten maken van een van diens auto's, zodat hij niet bang behoefde te zijn, dat hij door de wagen herkend zou worden.

Brand deed hem tot de deur uitgeleide.

Een half uur later was Henderson met de auto terug.

Hij zou zijn meester op een afgesproken uur daar komen halen.

Raffles kocht aan het loket een logeplaats en kwam juist de zaal binnen toen het scherm voor het tweede bedrijf werd opgehaald.

Al spoedig werd zijn aandacht geboeid door Jack Price, zijn protégé, wiens talent hemelhoog uitstak boven dat van zijn omgeving.

Hij was een jongeman van omstreeks dertig jaar, met een fijn gevormd, enigszins zwaarmoedig gelaat.

Hij had een sonore diepe stem, waarmee hij het publiek in het hart wist te treffen.

Raffles met zijn fijn gevoel voor alle uitingen van kunst, begreep aanstonds dat zijn beschermeling in deze omgeving volkomen misplaatst was.

Zodra het scherm na het tweede bedrijf gevallen was, verliet hij zijn plaats, en begaf zich naar de artiesteningang.

Een fool aan de portier, die daar de wacht hield, verschaftte hem gemakkelijk toegang.

Hij kwam langs het toneel, waar op

het ogenblik een druk heen en weer geloop was van toneelknechts, die coulissen versjouwden en liet zich de kleedkamer van Jack Price wijzen.

Dit vertrek bevond zich aan het einde van een lage, nauwe gang, die door een enkel electrisch lampje verlicht werd.

Hij klopte aan en trad dadelijk daarop binnen.

Jack Price, die voor zijn kaptafel gezeten was, bezig met zijn gelaat te ontdoen van de laag schmink, keerde zich verrast om, toen hij in de spiegel een hem onbekend bezoeker zag binnentreden.

— Laat ik u vooral niet ophouden, Mr. Price, zei Raffles vriendelijk. Ik kan wel met u praten terwijl gij voortgaat met u af te schminken.

— Maar met wie heb ik de eer? vroeg de toneelspeler aarzelend.

— Wat doet mijn naam er toe, ging Raffles voort. Ik heb u zoëven op de planken gezien, Mr. Price en ik kom u te zeggen dat uw talent te groot is om het te laten beschimmelen te midden van een omgeving die u niet waardig is.

Jack Price was zichtbaar geveleid door die lofspraak.

Hij bood zijn bezoeker een stoel aan en zei toen, terwijl hij voortging de schmink van zijn gelaat te verwijderen:

— Het doet mij groot genoegen, mijnheer, dat gij zo over mij denkt. Ik zelf zou hier graag weg willen omdat ik mij tot iets beters in staat acht. Ik heb echter in het geheel geen connecties en die zijn toch, helaas, volstrekt noodzakelijk, als men het hier in Londen tot iets wil brengen.

— Dat is een treurige waarheid, Mr. Price, gaf Raffles toe, maar kom, ik wil u niet langer in het onzekere laten omtrent het doel dat mij tot u voert. Een mijner vrienden heeft mij over u gesproken en mij overgehaald eens naar deze schouwburg te gaan om u te zien spelen. Welnu, ik heb gezien, dat gij werkelijk een groot talent hebt, en ik wil al mijn best doen om u aan een andere schouwburg geplaatst te krijgen.

— Meent gij dat werkelijk, mijnheer? vroeg Price, terwijl hij zijn bezoeker

aandachtig aankeek.

— U kunt er op rekenen, dat ik al mijn invloed zal aanwenden en ik ben er van overtuigd dat mijn steun u van groot nut zal zijn.

De acteur stond op en kwam naar Raffles toe.

— Als gij dat werkelijk zoudt kunnen doen, mijnheer, riep hij uit, als gij in staat zoudt zijn om mij bij een beter ensemble geplaatst te krijgen, dan zou ik u mijn hele leven dankbaar zijn. En dat niet alleen omdat ik dan mijn kunst beter zou kunnen dienen, maar ook omdat ik mijn vrouw dan de verpleging zou kunnen geven, welke zij behoeft. Zij is ziek, en de kuur die de dokter voorschrijft is zeer kostbaar.

— Zo waarlijk? Dan doet het mij dubbel genoeg dat ik u van dienst kan zijn.

Raffles had een blaadje uit zijn zakagenda gescheurd en schreef er nu enkele woorden op. Hij vouwde het blaadje dicht, reikte het Price over en zei:

— Als gij met dit briefje naar de directeur van het Garrick Theatre gaat, zal hij u zeker in de gelegenheid stellen een rol te vervullen en als gij het er goed afbrengt, zal hij u aanstonds aan zijn troep verbinden.

— Mijnheer, zei de jonge acteur, ik weet niet wie gij zijt en gij schijnt mij ook uw naam niet te willen noemen, en

dat vind ik jammer, want ik verzeker u dat ik innig dankbaar ben voor hetgeen gij nu doet voor iemand die u geheel en al onbekend is en ik zou u zo gaarne een bewijs van al die dankbaarheid geven.

Raffles hief met een afwerend gebaar de hand op.

— Nogmaals, Mr. Price, mijn naam doet er niets toe. Als de directeur van het Carrick Theater u die wil mededelen is het mij wel, maar ik betwijfel of hij daartoe wel in staat is. En nu moet ik u verlaten want ik heb nog een andere afspraak.

Hij stond op en drukte de jonge acteur de hand.

— Waarde heer Price, zei hij, ik hoop van ganser harte dat mijn voorspraak u van nut zal zijn, en ik hoop u spoedig terug te zien, maar dan op de planken van het Garrick Theater, en in een omgeving, waarin uw talenten beter tot hun recht zullen komen.

Het volgende ogenblik had Raffles de kleedkamer verlaten.

Toen Price een kwartier later zijn overjas van de kapstok nam, gleed een kleine enveloppe, die onder de mouwopslag geschoven was, op de vloer.

Hij raapte het couvert op en opende het.

Er zaten vijf biljetten van tien pond sterling in.

HOOFDSTUK II

VERDWENEN

Het was ongeveer halfelf in de avond, toen Brand na een luchtje geschept te hebben thuis kwam.

Hij zocht zijn geliefkoosd hoekje in de bibliotheek op en nam een boek uit een der kasten.

Het bevatte een bloemlezing uit de fantastische verhalen van Edgar Allan Poe, en hij was weldra zo verdiept in de lectuur van de geestesproducten van

deze Amerikaanse schrijver, dat hij niet merkte hoe de tijd voortschreed.

Hij schrok op toen er aan de deur geklopt werd.

De deur ging open en Henderson stak zijn hoofd door de kier.

— Ik geloof dat het tijd wordt om mylord te gaan halen, mijnheer Brand, zei hij.

Brand keek op zijn polshorloge, en zei:

— Ja, het is over halfelf, en de voorstelling zou om elf uur afgelopen zijn. Ga dus maar, James.

De deur ging dicht en aanstonds verdiepte Brand zich weer in zijn lectuur.

Hij keek op, toen de grote marmere pendule een galmende slag liet horen.

— Half twaalf, bromde hij. Edward zal wel aanstonds terugkomen. Ik zal eens zien wat Gaston van het souper heeft terecht gebracht.

Hij rekte zich eens uit, klapte het boek dicht en zette het terug in de grote kast, waar honderden boeken stonden, het allerbeste wat de wereldliteratuur had opgeleverd, in de loop der eeuwen.

Daarna begaf hij zich naar de eetzaal, waar Gaston, de oude kamerbediende van Lord Aberdeen, voor het souper gedeekt had.

Op de drempel van de deur bleef hij staan.

Lang aangehouden klonk de elektrische huisbel.

— Hé... wie kan dat zijn? mompelde Brand.

Een zonderling beklemd gevoel, waarvan hij zich niet aanstonds rekenschap kon geven, maakte zich van hem meester.

Hij boog zich over de leuning van de gaanderij, die over de gehele breedte van de vestibule liep en waarop de deur van de eetzaal uitkwam en zag hoe de oude Gaston op zijn gewone bedachtzame manier naar de huisdeur ging.

Hij deed de deur open en Henderson trad binnen.

— Is mylord al teruggekeerd? vroeg de chauffeur.

— Neen James, nog niet, antwoordde Gaston.

— Heb je mylord aan de schouwburg opgewacht, James, riep Charles hem van de gaanderij af toe.

De chauffeur kwam een paar stappen naar voren.

— Ik was er een kwartier voor de schouwburg uitging, mijnheer Brand, antwoordde hij, en ik heb nog een kwartier gewacht, tot alle lichten gedoofd

waren.

— Mylord wist toch wel dat je hem zou komen halen? vroeg Brand.

— Zeker, mijnheer Brand. Hij had mij op het hart gedrukt op tijd te komen, omdat hij dadelijk naar huis wilde terug keren, daar hij nog iets met u te bespreken had.

— Dat is vreemd, mompelde Brand, terwijl hij de trap afgang. Staat de auto voor het hek, James? vroeg hij.

— Ja, mijnheer Brand.

— Zet hem dan nu maar in de garage, mylord zal waarschijnlijk met een der acteurs hebben gesproken en zich verlaat hebben en nu met een taxi komen.

Henderson wendde zich naar de deur.

— Een ogenblik, James, zei Brand. Hoe laat was de voorstelling afgelopen?

— Het zal een paar minuten over elf zijn geweest, want even nadat de kerkklokken in de buurt geslagen hadden, werden de deuren opengezet en kwam het publiek naar buiten.

— Stonden er veel auto's te wachten?

— Twee taxi's en een eigen wagen.

— Dank je, James, ga nu maar.

De chauffeur verwijderde zich, en de straatdeur viel achter hem dicht.

Brand bleef onbeweeglijk midden in de vestibule staan.

De oude Gaston, die nog altijd bij de straatdeur stond, keek hem vragend en enigszins ongerust aan.

— Is mylord over zijn tijd, mijnheer Brand? vroeg hij.

Brand hief met een ruk het hoofd op.

— Ja, Gaston. Henderson zou mylord om elf uur van de schouwburg halen en dan dadelijk hierheen hebben gebracht, maar hij heeft vruchteloos gewacht. Mylord was er niet.

De oude Gaston schudde zijn hoofd; zuchtend en in zichzelf wat brommend ging hij heen.

Brand ging de bibliotheek weer binnen en wierp zich in een stoel.

Toen ging hij in zichzelf de redenen na, welke zijn vriend er toe gebracht konden hebben, zijn afspraak niet na te komen.

— Misschien heeft hij daar een vriend

getroffen, mompelde hij, misschien wel dezelfde die hem op de jonge acteur opmerkzaam heeft gemaakt. Het is echter totaal tegen de gewoonte van Edward in, om mij daarvan dan niet op de hoogte te brengen. Hij belt mij anders altijd op in zo'n geval.

De jonge man streek zich met de hand over het voorhoofd als wilde hij een onaangename gedachte verdrijven. Hij wist beter dan iemand anders, dat zijn vriend steeds aan grote gevaren bloot stond.

Herhaaldelijk had hij de leden van verschillende dievenbenden getart en hij was met de aanvoerders in een voortdurende stille, maar daarom niet minder verbitterde oorlog gewikkeld.

Het was volstrekt niet ondenkbaar, dat het toeval een dezer aanvoerders op zijn weg had gebracht en hem wellicht herkend had.

Brand wierp een blik op de pendule, en zag, dat het een paar minuten voor middernacht was.

De jongeman voelde zijn onrust met iedere minuut toenemen.

Hij stond op en begon het vertrek op en neer te lopen.

Traag kropen de minuten voort.

Brand trachtte nog wat te lezen, maar het was hem onmogelijk.

Hij legde zijn boek weg, trad op het venster toe, dat op het park uitzag en schoof het gordijn een weinig terzijde.

Door het dichte geboomte heen kon hij aan het andere einde van het park een lichtschijnsel ontwaren, dat uit de woning van Henderson boven de garage kwam.

De chauffeur had zich dus nog niet ter ruste begeven.

Waarschijnlijk voelde hij zich even ongerust als Brand. Hij schoof het gordijn weer dicht en nam de haak van de huistelefoon, die hem met de garage in verbinding stelde.

— Nog niet naar bed, James? vroeg hij. Ik zie nog licht bij je branden.

— Neen, mijnheer Brand, klonk het antwoord; ik kan niet slapen voor ik weet dat mylord terug is.

— Zo gaat het mij ook, James. Ik begrijp niet waar mylord kan zijn. Het

is al over half een.

— Als ik er eens met de auto op uit ging, mijnheer Brand? Er zijn daar in de buurt van de schouwburg enige restaurants; misschien is mylord daar met een vriend aan het praten.

— Doe dat James, riep Brand uit. Ik kan deze onzekerheid niet langer dragen. Er moet bepaald iets gebeurd zijn. Ik wacht vol ongeduld je terugkomst af.

De jongeman wilde de hoorn aan de haak hangen toen hij zich bedacht, en riep:

— Wees vooral voorzichtig, James. Ik weet niet wat het is, maar ik vrees, dat ons een of ander gevaar boven het hoofd hangt.

— Ik beloof het u, mijnheer Brand, klonk het terug. Ik zal mijn revolver bij mij steken en ik verzeker u, dat ik er gebruik van zal maken, als ik denk dat het nodig is.

— Goed. Ik verwacht je binnen een half uur terug.

Brand wierp zich opnieuw in zijn stoel, maar het leek hem of de tijd scheen stil te staan.

Het leek hem een eeuwigheid, alvorens er weer op de deur geklopt werd, en Henderson het vertrek binnen trad.

Een enkele blik op het gelaat van de chauffeur zei hem, dat diens tocht vergeefs was geweest.

— Niets ontdekt, James? vroeg Brand toonloos.

— Niets, mijnheer Brand. Ik ben bijna alle cafés daar in de buurt binnen gegaan, om te informeren, maar mylord was er niet en ook niet geweest.

— Je hebt toch niet naar Lord William Aberdeen gevraagd? vroeg Brand op verschrikte toon, daar hij wist dat zijn vriend die avond in een vermomming was uitgegaan.

— Stel u gerust, mijnheer Brand, ik heb de naam van mylord in het geheel niet genoemd. Ik heb hem alleen maar beschreven zoals hij er uitzag.

— Daar heb je verstandig aan gedaan, James, zei Brand.

Wederom wierp hij een blik op de pendule.

— Kwart over een, mompelde hij.

Toen richtte hij zich op en zijn stem had een vastberaden klank toen hij zei:

— James er moet iets gebeurd zijn. Wij kunnen niet bij de pakken neerzitten. Ik weet dat mylord vanavond in de schouwburg een onderhoud zou hebben met een der acteurs. Wij moeten onmiddellijk onderzoeken wie dat geweest is, want die man kan ons misschien inlichtingen verschaffen.

— Ik ben geheel en al tot uw dienst,

mijnheer Brand, zei Henderson.

— Goed, dan zullen wij aanstonds aan het werk gaan.

Henderson had de auto nog niet in de garage gezet en enkele minuten later waren de beide mannen vertrokken, ten einde de directeur van het theater op te zoeken en van deze de naam van de acteur te vernemen, wiens lot Raffles zich had aangetrokken.

HOOFDSTUK III

WAT ER GEBEURD WAS

Raffles had het einde van de voorstelling niet afgewacht.

't Stuk kon hem slechts matig boeien, en hij besloot dus heen te gaan en naar huis terug te wandelen.

In een telefooncel kon hij dan wel naar huis bellen, om te zeggen dat Henderson niet behoefde te komen.

Hij verliet de loge, zonder iemand te storen en ging snel de vestibule uit. Voor de uitgang bleef hij even staan.

Er stond op een kleine afstand een troepje mensen, waaronder een aantal vrouwen, die blijkbaar meewarig luisterden naar het verhaal van een meisje van omstreeks acht jaar, dat in hun midden stond.

Raffles kwam naderbij.

Het arme kind vergoot bittere tranen en was blijkbaar niet tot bedaren te brengen.

Gedreven door medegevoel voor alles wat zwak en hulpeloos was, vroeg Raffles naar de oorzaak.

— Wat is er moedertje; waarom huilt dat arme kind zo?, aldus wendde hij zich tot een oude vrouw.

— De moeder van het kind is ziek, mijnheer. Het kind is uitgestuurd naar een apotheek, maar zij heeft lang niet genoeg geld bij zich en thuis is er niets meer.

— Wat doet de vader? vroeg Raffles.

— Die is al lang dood, klonk het antwoord.

Onwillekeurig hadden de omstanders plaats gemaakt voor de rijzige heer in zijn deftige pels.

Hij stond nu vlak voor het wenende meisje.

Het was een mooi kind met krullend blond haar, waarmede de donkere ogen wonderlijk contrasteerden.

Het meisje was armoedig gekleed, maar uit alles bleek dat de moeder haar best had gedaan om haar kind er zo fatsoenlijk mogelijk te doen uitzien.

Raffles legde zijn hand op haar hoofdje en zei op vriendelijke toon:

— Kijk mij eens aan, kindlief.

Het meisje hief haar betraande ogen schuw tot hem op.

— Is je moeder erg ziek, kleintje? vroeg Raffles medelijdend.

— Ja, meneer, antwoordde het kind snikkend. De dokter zei, dat ik de pillen zo gauw mogelijk moest halen.

Misschien hadden andere mensen er zich van afgemaakt door het kind een paar shillingen te geven, maar Raffles was niet van dat soort.

— Woon je hier ver vandaan? vroeg hij.

— In de Greenstreet, mijnheer.

— Dat is tamelijk ver hier vandaan, riep Raffles uit.

— Ja, mijnheer. Ik heb de hele avond rondgezworven, in alle apotheken binnen geweest, maar niemand wilde het recept klaar maken, voor ik vooruit betaalde en ik had niet voldoende geld bij me.

Raffles schudde het hoofd.

Het leek hem onverklaarbaar, dat men zo wreed kon zijn het kind met lege handen weg te sturen, terwijl een patiënt misschien op sterven lag.

Hij keek om zich heen en wenkte een taxi.

— Ik zal met je meegaan naar je moeder, kindlief, zei Raffles, terwijl hij zijn arm om de schouder van het meisje legde.

Dadelijk hielden de tranen van het kind op te vloeien.

— O wat vind ik dat lief van u, riep zij nu uit.

Een ogenblik keek Raffles ietwat ver-rast op.

Hij meende iets gekunsteld in de stem van het kind te horen, dat hem een ogenblik onaangenaam trof.

Hij stapte in en liet het meisje naast zich plaats nemen en probeerde het aan het spreken te krijgen, maar het kind was plotseling zeer zwijgzaam geworden.

Raffles raadpleegde zijn geheugen.

Als hij zich niet vergiste lag de Greenstreet in een der oudste wijken van Londen, waar hij menigmaal gezworven had als liefhebber van antiquiteiten.

Met veel moeite had Raffles van het kind te horen gekregen, dat haar moeder reeds lang ziek was en dat haar vader al zes jaar dood was. Haar moeder had lange tijd de kost verdiend als werkster.

Maar plotseling scheen het kind als een blad aan een boom te veranderen.

Het begon nu vlug en onafgebroken te babbelen, zodat Raffles moeite had haar levendig verhaal te volgen.

Hij nam de hand van het meisje, die koortsig heet aanvoelde.

— Je lijkt mij zelf ook een beetje ziek te zijn, zei Raffles vriendelijk.

Raffles wierp een blik naar buiten, en meende bij het licht van een straatlantaarn de straat wel te herkennen, maar

het was zeker niet de Greenstreet.

Juist matigde de taxi een weinig zijn vaart.

— Zijn wij er al? vroeg hij ietwat verbaasd.

— Aanstonds, mijnheer, antwoordde het kind.

Raffles trachtte door de voorruit te zien waarom de chauffeur zijn wagen inhiel, maar er was niets bijzonders te ontdekken.

Plotseling werden de portieren aan weerszijden opengerukt.

Voor Raffles goed en wel wist wat er gebeurde, sprongen er twee mannen in de wagen. Het kind was bliksemsnel onder de arm van een hunner gedoken en stond reeds op straat.

Meteen reed de auto verder en nu met grote snelheid.

Raffles verloor geen ogenblik zijn kalmte en geen tijd met aanmerkingen te maken over dit plotseling binnendringen van de twee mannen.

Hij begreep, als was het dan ook een beetje te laat, dat hij in een val was gelopen.

Zonder een woord te spreken tastte hij naar zijn zak teneinde de kleine revolver te trekken, die hem nooit verliet, daar de ruimte in de auto veel te klein was om van zijn vuisten gebruik te maken.

Maar Raffles had niet te doen met lui, die op hun achterhoofd waren gevallen.

Voor zijn rechterhand in zijn zak verdwenen was, was de hand van een der indringers hem voor geweest en had er het wapen uitgenomen.

De tweede bandiet greep hem bij de keel en meteen bracht Raffles zijn handen vooruit om de armen van zijn aanvaller te grijpen.

Waarschijnlijk zou Raffles, al was hij ontwapend, zijn aanvallers wel de baas zijn geworden, als dezen geen beproefd middel hadden toegepast. Een hunner duwde hem een doek met chloroform voor de neus en Raffles voelde snel het bewust zijn uit zich wegzakken...

* * *

Toen Raffles weer tot bewustzijn kwam bevond hij zich in een laag ge-

zolderde kamer, waar niet veel anders stond dan een tafel en een paar stoelen.

Op de tafel stond een petroleumlamp die te hoog was opgedraaid en waarvan de walm het vertrek met een ondraaglijke stank begon te vervullen.

Ofschoon hij nog een zwaar gevoel in het hoofd had, kwam hij toch zeer spoedig tot het besef van zijn toestand.

Er welde een bitter gevoel in hem op, niet omdat hij in een val was gelopen, maar omdat men een kind, dat nog niet eens tot de jaren des ondersheids was gekomen, voor zulke laaghartige daden had afgericht.

Maar allengs begon Raffles aan zichzelf te denken.

Hij wilde een beweging maken, maar bemerkte dat het hem onmogelijk was; hij was met armen en benen vastgebonden op een stoel.

— Zoals ik zie hebben de heren mij mijn horloge en mijn dasspeld reeds ontgenomen en ook mijn manchetknopen en mijn ringen zijn foetsie. Nu, ik moet zeggen, dat zij hun zaakjes goed hebben opgeknapt, al ben ik persoonlijk geen voorstander van deze struikroversmanieren. Ik zou wel eens willen weten wat die heren nog van me willen, nu zij mij reeds geheel en al hebben uitgeplunderd.

Hij probeerde uit te rekenen hoe laat het was, maar hij kon zich van de tijd geen voorstelling vormen.

Misschien was er wel ergens een venster in de kamer, maar dan was dat waarschijnlijk met een luik afgesloten want er drong geen enkel lichtstraaltje van buiten in het vertrek door.

Hij spitste de oren, ten einde te trachten enig geluid op te vangen, maar het was doodstil in het huis.

Alleen hoorde hij het dof geraas van het verkeer der hoofdstad vaag tot hem doordringen.

— Zouden zij die lamp met opzet zo hebben laten walmen? bromde Raffles. Wat drommel, als het nog lang duurt zal ik nog stikken.

Hij probeerde of hij de touwen, die hem bonden, wat losser kon maken, maar aldra moest hij die hoop opgeven.

Zijn armen waren dwars over de rug

van de stoel heen stevig vastgebonden, en toch moest er wat gedaan worden.

De kamer werd hoe langer hoe meer gevuld met een zwarte benauwde walm.

Raffles probeerde op te staan, maar ook dat was onmogelijk, want zijn voeten waren op de onderste sport van de stoel vastgebonden.

Maar tot zijn voldoening bemerkte hij dat de stoel een weinig waggelde, omdat slechts drie poten te gelijk de vloer raakten.

Zo was het mogelijk, met kleine rukjes de stoel tot vlak voor de tafel te schuiven.

Hij boog zich zo ver mogelijk voorover en wist met zijn tanden de gekartelde rand van de knop te grijpen, waarmee de pit omhoog en omlaag gedraaid kon worden.

Met enige moeite draaide hij de pit zo ver terug dat de lamp niet meer walmde.

Maar toen gebeurde er iets onverwachts.

Toen Raffles zich weer wilde oprichten, bleef een knoop van zijn geopend vest achter de knop van de lamp haken.

De lamp viel om...

Een plas brandende petroleum verspreidde zich over het tafelblad.

Met een kreet van schrik wierp Raffles zich achteruit.

Het was juist bijtijds want reeds druppelde de brandende petroleum op de vloer.

Raffles had de dood reeds in velerlei gedaanten onder de ogen gezien, maar nu huiverde hij toch.

Hij bevond zich klaarblijkelijk geheel alleen in een groot, onbewoond huis, dat straks als een fakkel zou gaan branden.

Waarschijnlijk op een zolderkamer, te oordelen naar een der schuinlopende wanden.

Een afschuwelijke dood wachtte hem!

Hij schoof zo ver mogelijk van de brandende tafel af.

Toen drukte hij zijn voeten uit al zijn macht tegen de onderste stoelsport, en spande zijn spieren tot het uiterste; de sport kraakte en bezweek.

Ofschoon de touwen hem nog omspannen, kon hij nu toch met de punten van

zijn voeten de vloer bereiken.

Hij trachtte nu de stoel tegen een der wanden te verbrijzelen, en ofschoon hij zichzelf daarbij schramde en verwondde, gelukte het hem toch de leuning van het oude meubel te doen breken.

Dadelijk voelde hij dat de touwen minder spanden.

Hij strompelde naar de tafel terug, die nu een kleine vuurzee was en ging met de rug naar de tafel gekeerd staan.

Hij hield het touw nu en dan in de vlam, die een der hoeken van de tafel verteerde... een flinke ruk... zijn armen waren vrij.

In allerijl maakte Raffles de touwen van zijn benen los en slingerde de stoel van zich af.

Het eerste wat hij deed was naar een deur zoeken, die hij echter niet kon vinden.

Snel beraden trok hij zijn jas uit en doofde daarmee de vlammen, na de tafel onderstboven te hebben gegooid.

De rode lekkende vlammentongen werden gesmoord.

Raffles was aan de vuurdood ont-

snapt.

Hij streek zich met de hand over het hoofd en hij loosde een diepe zucht.

Het was nu stikdonker in het vertrek.

Raffles doorzocht al zijn zakken naar lucifers.

Hij vond er letterlijk niets in, dat hem van enig nut kon zijn.

Men had hem alles ontnomen.

Zijn geld, zijn horloge, zijn ringen, zijn doekspeld, zijn zaklantaarn, alles.

Op de tast ging Raffles op een der wanden toe in de hoop ergens een naad te ontdekken, vooral als hij aan een hoek kwam.

Ten slotte wist hij zeker dat hij het hele vertrek was rondgeweest, maar nergens had hij het dunste kiertje gevonden.

— Dat is vreemd, bromde Raffles in zich zelf, die al zijn zelfbeheersing had teruggekregen, nu hij niet meer was vastgebonden en er geen brand was ontstaan. Dat ik hier ben staat vast, maar hoe ik hier gekomen ben, terwijl er geen deuren of vensters zijn, dat is zonderling.

HOOFDSTUK IV

BRAND TREKT OP ONDERZOEK UIT

In hun haast hun onderzoek te beginnen, hadden Brand en Henderson zich niet eens de tijd gegund eerst wat te eten.

Zij hadden zich van wapens voorzien, en Brand had zijn gelaat vlug zodanig veranderd dat het niet mogelijk zou zijn hem te herkennen.

Ter elfder ure had hij Henderson ook opgedragen de alom bekende blauwgelakte Rolls Royce van Lord William Aberdeen naar de garage te brengen en de wagen te vervangen door een grijze, betrekkelijk kleine, maar snelle Morris.

Henderson had zijn livrei verwisseld tegen een zware grijze regenjas en een

pet, die hij ver over zijn oren kon trekken waardoor het moeilijk zou vallen de chauffeur van zijne Lordschap te herkennen, vooral nu hij de hoge kraag van zijn jas had opgezet.

Zo kon de onderzoekingsstocht beginnen.

Voor alle zekerheid liet Brand Henderson allereerst naar de schouwburg in de Farmstreek rijden welk gebouw natuurlijk reeds in diepe duisternis was gehuld.

Brand stapte uit en vroeg aan een agent of deze hem ook kon zeggen hoe de directeur van het theater heette.

— Wel zeker, mijnheer, luidde het

antwoord, zijn naam is Anderson.

— Weet je ook of hij hier in de buurt woont?

— In deze zelfde straat, mijnheer, Nr I4, enkele huizen hier vandaan.

— Bedankt voor de inlichting zei Brand. Ik moet hem over een hoogst ernstige zaak spreken, die hem een bom duiten kan opleveren.

— Daarvoor moogt gij mij ook in het holst van de nacht uit mijn bed halen, riep de agent lachend uit.

Brand gunde zich geen tijd daarop in te gaan, maar stapte in de auto en zei tot Henderson:

— Naar Nr I4 in dezelfde straat, James. Daar woont de directeur.

Binnen enkele minuten stopte Henderson voor een smal, tamelijk onogelijk huis.

Brand stapte uit en liep op de huisdeur toe.

Daar stond op een klein koperen bordje: Andrew Anderson, Theater agenturen.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, belde Brand aan.

Na dit een paar keer herhaald te hebben, ging er op de tweede verdieping een raam open.

Er kwam een hoofd met warrige haren te voorschijn, en door een slaapmuts gedekt.

Een barse stem riep:

— Wat voor de duivel, hebt gij hier als een bezetene aan te bellen, mijnheer, maak dat gij weg komt, anders zal ik de politie opbellen.

Brand wachtte tot de man was uitgeraasd, en zei, zich tot kalmte dwingend:

— Mijnheer Anderson, ik kom voor een zeer dringende zaak, anders zou ik u zeker niet in uw nachtrust hebben gestoord.

— Zo dringend dat het niet tot morgen kan wachten?

— Neen, mijnheer Anderson. Ik verzoek u dringend mij te woord te staan. Ik ben bereid, u alle moeite en mogelijke onkosten ruimschoots te vergoeden.

Dat laatste argument scheen de doorslag te geven.

Het hoofd verdween, en even later

werd de huisdeur geopend door een man, die in een wijde koningsmantel uit de tijd van Richard II gehuld was, waaruit bleek dat de heer Anderson niet alleen zelf vroeger acteur was geweest, maar dat hij ook een practisch man was, die nut wist te trekken uit zijn afgelegde toneelkieren.

Hij wierp zijn bezoeker een onderzoekende blik toe en nodigde hem uit, binnen te komen.

— Wacht hier met de auto op mij, James, zo wendde Brand zich tot Henderson. Ik zal niet lang wegblijven.

Brand volgde de bewoner op de voet, die hem voorging naar een kamertje dat als kantoor was ingericht.

Aan de wanden hingen talrijke portretten van bekende acteurs, welke de kunstlievende directeur waarschijnlijk uit tijdschriften had geknipt.

Een paar vergeelde kransen legden getuigenis af van vroegere glorie, toen de heer Anderson nog zelf op de planken stond.

De theaterdirecteur bood zijn bezoeker een stoel aan, en vroeg:

— Mag ik thans weten, wat mij in dit late uur het genoeg van uw bezoek verschaft?

— Dat zal ik u in korte woorden vertellen, mijnheer, antwoordde Brand. Hedenavond bezocht een mijner beste vrienden uw schouwburg ten einde daar een bezoek te brengen aan een uwer acteurs, wiens naam ik echter niet ken. Mijn vriend is groot en was in avondtoilet; ik veronderstel dus dat hij u wel zal zijn opgevallen.

Maar nu meende de theaterdirecteur zich te moeten verdedigen.

— Dat is een tamelijk vage aanduiding, zei hij. Ik verzeker u, dat er in mijn schouwburg vaak heren komen in avondtoilet. Maar toch meen ik mij te herinneren dat er vanavond iemand geweest is die aan uw beschrijving beantwoordt.

— Hij moet in een der voorste loges hebben gezeten.

— Was hij alleen?

— Geheel alleen.

— Droeg hij een avondcape, die met paarse zijde gevoerd was?

— Ja juist, riep Brand haastig uit.

— En hij kwam om met een mijner acteurs te spreken? Nu dat kan dan niemand anders dan met Jack Price geweest zijn want de toneelknechts vertelden mij, dat zij een deftig gekleed heer de weg hadden gewezen naar de kleedkamer van de jeune premier.

— Jack Price is zijn naam? riep Brand uit.

— Dat klopt mijnheer.

— Wilt gij mij zijn adres opgeven?

— Met genoegen, antwoordde de theaterdirecteur, maar gij begrijpt wel, dat ik nieuwsgierig ben geworden. Wilt gij mij niet zeggen wat er met uw vriend gebeurd is?

— Dat behoef ik niet geheim te houden, mijnheer Anderson, antwoordde Brand. Mijn vriend is op ongewone wijze verdwenen. Ik verwachtte hem om ongeveer kwart over elf terug en hij is er nog steeds niet.

De theaterdirecteur scheen zich volstrekt niet te kunnen begrijpen, dat men zich in een wereldstad als Londen ongerust maakte over het lot van een vriend die des nachts zich een paar uur heeft verlaat.

Ofschoon de zaak hem volkomen onbelangrijk toescheen, trok hij een lade van zijn bureau open, nam er een register uit en bladerde het even door.

Eindelijk zei hij:

— Jack Price, Westminsterstreet, 37. Wacht, ik zal het adres even voor u opschrijven.

— Zeer verplicht, mijnheer Anderson, zei Brand.

De theaterdirecteur noteerde 't adres en Brand stak het stukje papier bij zich.

Toen vroeg hij:

— Hebt u soms gezien, mijnheer Anderson of de heer Price tegelijk met mijn vriend vertrokken is?

— Ik weet zeker van niet, mijnheer, luidde het antwoord. Hij is alleen weggegaan. Uw vriend is trouwens reeds vertrokken even nadat het derde bedrijf begonnen was.

— Hoe laat was dat? riep Brand verschrikt uit.

— Omstreeks kwart over tien.

Brand voelde een schok van schrik door zich heen gaan, en was er nu wel zeker van dat er iets met zijn vriend moest voorgevallen zijn.

Hij bedwong zich echter zo goed mogelijk en vroeg.

— Meer kunt gij mij zeker niet mededelen?

— Voor zo ver ik weet, is dat alles.

— Gaat de heer Price altijd dadelijk naar huis als hij van de schouwburg komt?

— Ik geloof wel, dat ik daarop bevestigend kan antwoorden. Hij is nog niet lang geleden getrouwd en is huuselijk van aard.

Brand stond op.

Hij begreep wel dat de theaterdirecteur hem niets meer kon mededelen.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een banknoot van tien pond uit en legde deze op tafel met de woorden:

— Geachte heer Anderson, ik ben een liefhebber van goede kunst. Schouwburgen als de uwe kunnen altijd wel wat steun gebruiken, want van subsidie zal wel geen sprake zijn. Wees dus zo goed dit kleine bedrag te willen beschouwen als een bijdrage in de onkosten, welke verbonden zijn aan de instandhouding van uw kunstinstelling.

De heer Anderson zette grote ogen op en er lag een grote verering in zijn stem toen hij zei:

— Gij zijt uit het hout, waaruit men de ware kunstbeschermers snijdt, mijnheer. Ik ben te nacht en te ontijd steeds bereid om u tegen dezelfde voorwaarden alle mededelingen te verstrekken, welke gij mocht nodig hebben. Intussen hoop ik van harte, dat gij er spoedig in zult slagen uw vriend terug te vinden.

— Dat hoop ik ook, mijnheer zei Brand.

Hij nam zijn hoed, groette de theaterdirecteur en stond weldra wederom op straat.

— Weet gij al iets, mijnheer Brand? vroeg Henderson op gedempte toon.

— Nog niet veel, James, maar wij zijn nog niet aan het eind van onze tocht. Weet je de Westminsterstreet te vinden?

— Zeker mijnheer Brand die is hier betrekkelijk dicht bij.

— Rijd dan heen en stop voor Nr 37. Daar woont iemand, die ons misschien nadere inlichtingen kan geven omtrent mylord.

Enkele minuten later stopte Henderson voor een klein huis in de Westminsterstreet.

Ook hier was alles in diepe duisternis gehuld. Maar dat was voor Brand geen bezwaar.

Hij zag op een bordje naast de deur de naam van Jack Price.

Hij belde aan, maar moest dit nog wel drie keren doen, voor men hem scheen te horen.

Eindelijk werd er wederom geheel boven in het huis een raam opgeschoven en klonk een heldere stem:

— Wie is daar?

Brand riep op goed geluk:

— Zijt gij misschien de heer Jack Price?

— Die ben ik en wie zijt gij, dat gij de mensen in het holst van de nacht uit hun slaap haalt.

— Ik ben een vriend van de heer met wie gij vanavond in uw kleedkamer hebt gesproken. Ik vrees dat hem een ongeluk overkomen is en uw verklaringen kunnen mij misschien van veel nut zijn om hem op het spoor te komen.

Deze woorden schenen een magische uitwerking te hebben.

De stem van de jonge acteur klonk tenminste heel anders toen hij uitriep:

— Wacht een ogenblik; ik ben dadelijk tot uw dienst.

Het raam werd dichtgeschoven, en na vijf minuten werd de huisdeur geopend en verscheen Price op de drempel met een elektrische zaklantaarn in de hand.

Hij nam Brand eens goed op, keek toen naar de kleine grijze Morris en zei:

— Ik ben tot uw dienst mijnheer. Wie gij ook zijn moogt, ik wil u helpen, als gij een vriend zijt van de man die mij zoëven zo gelukkig heeft gemaakt, met zijn belofte mij voort te helpen. Wees zo goed binnen te komen.

Brand beduidde Henderson, dat hij weer even moest wachten, hetgeen de

chauffeur het antwoord ontlokte, dat hij zou blijven wachten tot de dag aanbak als het moest.

Brand ging het huis binnen, en Price ging zijn bezoeker voor naar een eenvoudig maar zindelijk vertrekje, waar alles de zorgzame hand van een liefhebbende vrouw verried.

De jonge acteur schoof zijn bezoeker een stoel toe, keek Brand vol verwachting aan en zei:

— Ik meen dat gij mij zoëven hebt toegeroepen dat uw vriend misschien een ongeluk is overkomen. Natuurlijk ben ik bereid u te helpen, want ik wil niet verzwijgen, dat hij mij hedenavond een grote dienst heeft bewezen.

— Ik weet niet wat ik er van denken moet, mijnheer Price, zei Brand. Ik kom zoëven van uw directeur, die mij uw adres heeft opgegeven. Maar hij zelf kon mij niet wijzer maken. De zaak is dat mijn vriend een afspraak had met mij om kwart over elf. Het staat vast, dat hij om kwart over tien de schouwburg verlaten heeft, maar om half twee was hij nog steeds niet terug in huis.

De jonge acteur scheen niet erg onder de indruk te zijn en zei:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, ik ken de gewoonten van uw vriend niet, maar hij maakte op mij niet de indruk van een man die onder een auto, een bus of in de Theems zal raken. Hij kan toch wel onderweg zijn opgehouden.

Brand schudde het hoofd.

— Gij kent mijn vriend niet, mijnheer Price, dat merk ik wel. Ik kan u dat niet zo in enkele woorden verklaren, maar hij is een van die mannen die nakomt. Hij zou mij zeker opgebeld hebben als er iets tussenbeide was gekomen.

Daar Brand zag dat de jonge acteur nog niet geheel en al overtuigd was, vervolgde hij:

— Ik wil u wel toevertrouwen, dat mijn vriend vele vrienden, maar ook enige vijanden heeft, die het zelfs op zijn leven voorzien hebben.

— U doet mij schrikken, riep Price uit.

— Toch is het zo, hernam Brand op doffe toon. Het zou mij echter te ver

voeren, als ik u de redenen wilde opsommen van die vijandschap. Er is een geheim in het leven van mijn vriend dat ik niet mag openbaren.

— Ik wens het ook niet te kennen, zei Price. Ik heb grote verplichtingen aan uw vriend en dat is voldoende voor mij om hem te redden uit het gevaar, waarin hij zich volgens u mogelijk bevindt. Vraag slechts wat gij weten wilt.

— Mijnheer Anderson zegt dat mijn vriend vertrokken is, even nadat het laatste bedrijf begon. Weet gij daar ook iets naders van?

— Mijnheer Anderson heeft gelijk. Ik was een weinig nieuwsgierig, zoals gij wel kunt denken en ik wilde eens zien in wiens gezelschap mijn weldoener zich bevond. Door een klein gat in de mantelau kunnen wij, die tussen de coulissen staan, de hele zaal overzien. Juist toen ik mijn oog voor de opening had gebracht zag ik dat de heer, die mij in mijn kleedkamer was komen bezoeken, opstond en zijn loge verliet. Ik wachtte nog even om te zien of hij zou terugkomen, maar hij had blijkbaar de schouwburg verlaten.

— En er was niemand bij hem, mijnheer Price?

— Uw vriend was geheel alleen.

Charles maakte een moedeloos gebaar en hernam op doffe toon:

— Daar begrijp ik niets van. Zeg mij eens, mijnheer Price, zo vervolgde hij levendig: Is uw schouwburg telefonisch aangesloten?

— Ja zeker, mijnheer.

— Dan gaat het mijn verstand te boven, riep Brand wanhopig uit. Dan moet er iets gebeurd zijn met mijn vriend op de weg tussen de schouwburg en zijn woning.

Hij verzonk even in gepeins en vervolgde toen:

— Gij zegt dat gij in de kleedkamer een gesprek met hem gevoerd hebt, mijnheer Price, het is wel niet zeer waarschijnlijk, maar toch: misschien hebt gij uit de loop van het gesprek

kunnen opmaken wat mijn vriend voornemens was?

Jack Price schudde het hoofd.

— Wij hebben het over niets anders gehad dan over mijn aangelegenheden, mijnheer. Uw vriend bood mij aan mij te introduceren bij de directeur van het «Garrick Theater» die een persoonlijke vriend van hem is en hij was zo vriendelijk mij te zeggen, dat hij mij bij hem zou aanbevelen. Hij wijdde enige waarderende woorden aan mijn spel, en dat was alles.

— Onbegrijpelijk, mompelde Brand. Wat kan hier achter steken?

Hij stond op en stak de jonge acteur de hand toe.

— Mijnheer Price, ik wil u niet langer van uw nachtrust beroven. Ik dank u voor uw inlichtingen.

— Ik geloof niet dat die inlichtingen u van veel nut zijn geweest, mijnheer, zei Price, terwijl hij de handdruk krachtig beantwoordde. Ik reken er echter op dat gij u tot mij zult wenden als gij de diensten kunt gebruiken van een man die niet ondankbaar is, en die over twee krachtige armen beschikt.

Charles glimlachte flauwtjes.

— Ik dank u voor uw aanbod, zei hij. Misschien bestaat de kans, dat ik er nog wel eens gebruik van zal maken.

De jongeman greep zijn hoed en had de kamer reeds verlaten toen Price hem lachend achterna riep:

— Weet gij wel, dat gij nu mijn naam kent, maar dat ik de uwe nog niet weet?

Brand stond een ogenblik in beraad, en zei toen:

— Heeft mijn vriend u zijn naam genoemd?

— Neen, mijnheer, die wilde hij niet noemen?

— Dan doet het mij leed, maar dan zal ook ik mijn incognito moeten bewaren.

En met deze woorden ging Brand de trap af.

HOOFDSTUK V

EEN GESPREK OP « HOOG » NIVEAU

Zoals in een der voorafgaande hoofdstukken gezegd, had Raffles de tocht langs de wanden van het stikdonkere vertrek waarin men hem met de walmende lamp had opgesloten, voltooid zonder deuren of vensters te vinden.

Deze ontdekking had hem niet weinig verbaasd.

Bij het licht van de lamp had hij kunnen zien dat een der wanden schuin opliep, waaruit hij de gevolgtrekking had gemaakt, dat hij zich op een zolderkamer bevond.

In gedachten verdiept leunde Raffles tegen een der wanden.

Plotseling kwam het hem voor alsof hij enig gerucht hoorde.

Het klonk als het kraken van oude treden.

Raffles sloeg zich tegen het voorhoofd.

— Dat ik daar niet aan gedacht heb, bromde hij in zichzelf. Ik vergeet dat men nog wel langs een andere weg in een zolderkamer kan komen dan door een deur of een raam; bijvoorbeeld door een luik.

Nauwelijks had hij deze gevolgtrekking gemaakt of hij zou in het gelijk worden gesteld, want plotseling werd er in de vloer een smalle kier zichtbaar, waardoor een rossig licht scheen.

— Het schijnt dat ik bezoek krijg, bromde Raffles. Het is beroerd, dat ik zo slecht ben voorbereid om dat bezoek te ontvangen. Ik zal echter doen wat ik kan.

Op de tenen sluipend en zonder enig gerucht te maken begaf hij zich naar de plek waar hij de stoel tegen een der wanden stuk geslagen had.

Zijn hand gleed tastend over de vloer en aldra had hij een stoelpoot gevonden, die voortreffelijk als knots dienst kon doen.

Met die stoelpoot in de hand schoof hij langs de wand weer terug, totdat hij opzij van de lichtkier kwam te staan.

Deze was intussen nog wat groter geworden en langzaam ging een tamelijk groot luik in de vloer open.

Raffles had achter het luik post gevat, zodat degene die het omhoogduwde hem niet onmiddellijk zou zien.

De trap die naar het luik leidde kraakte onder de voetstappen van enkele mannen.

Toen klonk er een schorre stem, die op gedempte toon zei:

— Het is daarboven stikdonker; de lamp is zeker uitgegaan, ik kan daar niets onderscheiden; de vent zal toch niet ontkomen zijn?

De man, die zichzelf deze vraag stelde, zou niet meer in de gelegenheid zijn er ooit een antwoord op te krijgen.

Want juist op dat ogenblik suisde de stoelpoot door de lucht en trof hem boven op zijn schedel, zodat hij met een luid gestommel verdween en tegelijkertijd het luik met een harde slag toeklapte.

Onmiddellijk werd het daar beneden een kabaal van belang.

Een half dozijn stemmen schreeuwde en vloekte door elkaar.

— Zij schijnen iets gemerkt te hebben, mompelde Raffles wijsgerig. Ik geloof, dat mijn stoelpoot een duidelijke taal gesproken heeft. Ik ben zeer benieuwd naar het vervolg van dit hoofdstuk.

Dat vervolg zou niet lang op zich laten wachten.

Het luik werd opnieuw een weinig omhoog geduwd.

Eerst langzaam maar daarna met een ruk.

Raffles hief opnieuw de stoelpoot op en deed dit primitieve, maar blijkbaar

doelmatige wapen met kracht neerkomen op de schedel van de man die het luik had omhoog geduwd.

Ook deze verdween uit zijn gezichtsveld.

Maar tegelijkertijd verschenen twee andere hoofden.

Op een daarvan daalde de knots onmeedogenloos neer, maar de tweede zag kans zich met een vlugge sprong omhoog te werken en op de vloer terecht te komen.

Het was een nog jonge man van niet al te gunstig uiterlijk, met een mes gewapend en blijkbaar zeer ondernemend, want hij viel pardoes op Raffles aan.

Nu is een stoelpoot in normale omstandigheden eigenlijk een slecht verdedigingswapen tegen een mes, maar in de handen van Raffles deed het wonderen.

Hij sloeg er zijn aanvaller duchtig mee op de knokkels.

Deze liet een kreet van pijn horen en liet het mes vallen.

Maar hij gaf de strijd echter niet zo gauw op.

Hij vloog op Raffles toe en trachtte hem de stoelpoot te ontrukken.

Raffles liet de man kalm naderbij komen, deed vlug twee stappen achteruit, hief zijn knots op en raakte er de indringer zo hard mee onder het oor, dat deze als een zoutzak neerstortte.

Maar hoe kort dit gevecht ook geduurd had, het was lang genoeg geweest om drie of vier andere kerels gelegenheid te geven de trap op te snellen en de zolderkamer binnen te dringen.

Twee hunner hadden lantaarns bij zich en de ruimte was nu tamelijk helder verlicht.

Raffles had zich schrap gezet en wachtte zijn tegenstanders met dreigend gebogen hoofd af.

Hij hief zijn knots weer op om een hunner de hersens in te slaan, toen hij de loop van een revolver in zijn zijde voelde boren.

Zonder toe te slaan liet Raffles zijn stoelpoot langzaam zakken.

Hij wendde het hoofd om en keek in het grijnzende gelaat van de man, die

de revolver hanteerde.

Toen wierp hij zijn stoelpoot in een hoek, knikte de bandiet vriendelijk toe en zei kalm:

— Wij begrijpen elkander, waarde vriend. Neem die revolver maar weg, jullie zijn op het ogenblik de sterksten.

— Ik ben blij dat je dat inziet, antwoordde de man.

Hij deed een stap achteruit, zonder echter zijn revolver te laten zakken.

— Maak licht, Peter, zo wendde hij zich tot een zijner kameraden. Wij zullen wel bij daglicht kunnen zien. Het is bijna vier uur.

Een der binnendringers wilde op de tafel springen, maar uitte een vloek.

Het doorgebrande tafelblad was onder zijn gewicht bezweken.

— Het spijt mij, dat ik jullie niet bijtijds gezegd heb, dat hier zoëven een brandje heeft gewoed, dat slecht had kunnen aflopen, zei Raffles. Een van jullie, ik heb de naam van de kwibus niet onthouden, heeft de lamp te hoog opgedraaid, zodat het maar weinig scheelde of ik was gestikt, daar dit natuurlijk niet in jullie bedoeling kan hebben gelegen ben ik zo vrij geweest de pit met mijn tanden een beetje omhoog te draaien en toen is de lamp omgevallen.

— Alle duivels, je hadt levend kunnen verbranden. Ik geloof niet of de chef dat wel goed zou hebben gevonden.

En hoe heb je die brand geblust? vroeg de man met de revolver.

— Met mijn jas.

— En je was vastgebonden.

— Ik heb de touwen doorgebrand met behulp van de brandende petroleum op het tafelblad, zei Raffles, alsof het van zelf sprak.

— Alsof het maar niks is, zei een der bandieten met bewondering in zijn stem.

Intussen had de man die zoëven door de tafel was gezakt, een plekje bij een der hoeken gevonden, dat hem nog wel zou kunnen dragen.

Hij zette er een stoel bij, klom er voorzichtig op en duwde nu een tweede luik open, dat blijkbaar op het dak uit-

kwam, want een zwak daglicht drong het vertrek binnen.

De neusvleugels van Raffles verwijdden zich.

Hij snoof met welbehagen de frisse ochtendlucht op, die door het zolderluik naar binnen stroomde en die de giftige dampen verdreef, welke nog in het vertrek hingen.

— Ziezo, nu kunnen wij elkander tenminste eens bekijken, merkte hij op, terwijl hij de bandieten een voor een aankeek.

Er stonden er op dit ogenblik zes om hem heen.

— Ik kan niet zeggen, dat jullie uiterlijk mij erg aanstaat, ging Raffles voort, hoogstwaarschijnlijk heb ik te doen met een of andere roversbende?

— Hou je bek, dat gaat je geen bliksem aan, antwoordde de bandiet met de revolver op dreigende toon.

Hij deed een stap naar 't openstaande vloerluik toe en riep:

— Is de chef er al?

— Hij komt juist de trap op, klonk het van beneden.

— Aha, riep Raffles. Nu zal ik ten minste wel te horen krijgen, wat mij het twijfelachtige voorrecht heeft verschafft, zolang hier te hebben vertoefd.

Raffles zou niet lang behoeven te wachten.

Wederom kraakten de treden van de smalle trap, die naar het luik voerden en even later verscheen het hoofd van een nog jonge man, met donkere ogen in zijn gebruid gelaat en gitzwart haar.

Hij wipte met een vlugge sprong in het zoldervertrek en keek een poosje zwijgend en met gefronste wenkbrauwen van de een naar de ander.

Eindelijk bleven zijn blikken rusten op zijn gevangene.

Er klonk moeilijk bedwongen woede in zijn stem toen hij vroeg:

— Weet gij wel, dat je drie van mijn mannen bijna hebt doodgeslagen?

— Is het waarachtig? Dat spijt me heus, zei Raffles, kwasi medelijdend.

Het bendevoofd kwam dreigend een stap naderbij.

— Ik zou je aanraden niet de spot

met mij te drijven, want dat zou je wel eens kunnen berouwen.

— Je hebt mij niet laten uitspreken, broer, vervolgde Raffles bedaard. Ik had willen zeggen, dat het mij spijt, dat ik mijn werk niet beter heb gedaan.

Het bendevoofd kwam met gekruiste armen nog een stap naderbij.

Hij wierp Raffles een boosaardige blik toe uit zijn donkere ogen en zei:

— Hou nou op met die flauwe kul. Wij weten meer van je dan je lief is.

Een ogenblik werd Raffles door ongerustheid aangegrepen.

Hij vreesde dat de bandieten misschien achter zijn ware identiteit waren gekomen.

Maar aanstonds verwierp hij die gedachten weer.

Het was immers onmogelijk, dat die kerels wisten onder welke naam hij in de Engelse hoofdstad bekend was, daar hij nooit iets bij zich had gedragen waaruit zou kunnen blijken, dat hij lord William Aberdeen was.

Ook zijn gelaat had hij totaal veranderd.

Hij had zich ook zoëven kunnen overtuigen, dat de voortreffelijk gemaakte pruik, die zijn haar verborg, zelfs niet verschoven was.

Op dat punt kon hij dus gerust zijn.

Toch was er iets in het gelaat van de bandiet, dat hem niet beviel, een gluiperige trek om de smalle lippen en een loerende blik in de donkere ogen.

— Je begrijpt misschien nog niet wat mijn bedoeling is, zei hij.

— Ik moet bekennen, dat ik er niets van begrijp, antwoordde Raffles.

— Dan ben je zeker nog niet helemaal bekomen van de invloed van 't bedwelmende middeltje, dat je is toegediend, ging de chef voort, anders zou je misschien wel bemerkt hebben, dat we je alles hebben afgenomen.

— Nu moet je niet overdrijven, zei Raffles, want dat weet ik.

— O ja? vroeg het bendevoofd een weinig verbaasd en weet je wel wat er allemaal in je portefeuille zat?

Nu deed Raffles een stap achteruit. Ineens werd het hem duidelijk, waarop de schurk doelde.

— Kom, ik zal je maar niet langer in het onzekere laten, zei deze op spottende toon.

Hij ging op de rand van de halfverkoelde tafel zitten en vervolgde:

— Mijn mannen hebben je alles afgenomen, wat enige waarde had, en hebben je toen hier gebracht, omdat wij een zeker plannetje met je voor hebben, waarin het betalen van een flinke losprijs een grote rol vervult. Begrepen?

— Begrepen, zei Raffles.

— Zij hebben je hier vastgebonden, ging de man voort, een lamp bij je neergezet, die tot mijn spijt bijna een groot ongeluk had veroorzaakt, en zijn mij toen de buit komen brengen. Om je de waarheid te zeggen, viel mij die nogal mee, maar toen ik de portefeuille eens verder doorzocht, vond ik daar een papiertje in, dat mij tot nadenken stemde. Daarop stond namelijk tot in de minste bijzonderheden beschreven, hoe de gewoonten zijn van een zekere meneer Woodhorse, bankier, en makelaar in effecten. Nu moet je weten, dat ook wij wel eens zulke lijstjes maken, als wij voornemens zijn ergens een flinke slag te slaan. Wij begrijpen elkaar toch wel.

— Wij begrijpen elkaar volkomen, antwoordde Raffles kalm.

— Op dat papiertje dan vond ik niet alleen een platte grond van het huis, maar ook de soorten sloten op de verschillende deuren, aanwijzing van de trappen, enzovoort, en ook een uitvoerige beschrijving van de gewoonten van die Mr. Woodhorse. Zoals ik al zei, stond ik niet weinig verbaasd, toen ik dit papiertje in de portefeuille van zulk een deftige meneer vond. Je begrijpt dat ik enige gevolgtrekkingen maakte.

— En mag ik weten, welke die gevolgtrekkingen waren? vroeg Raffles kwasi onnozel.

— O jawel, daar behoef ik geen geheim van te maken; ik hield je voor een inbreker.

Een ogenblik heerste er stilte in het zolderkamtje, waarin het daglicht hoe langer hoe meer begon door te dringen.

Raffles, die met de handen in de zakken tegen een der wanden leunde, keek het bendehoofd spottend aan en

zei toen:

— En verder?

De bandiet haalde de schouders op.

— Wel, ik ben eens over de zaak gaan nadenken...

— En tot welke slotsom ben je gekomen.

— Dat zal ik je zeggen. Het viel mij in, dat een man, die zo bedrieglijk op een heer kon lijken en die toch « van het vak » bleek te zijn, een kostelijke aanwinst voor de Bende der Raven zou betekenen.

Raffles hief snel het hoofd op.

— Ben jij de chef van de Bende der Raven? vroeg hij.

— Zover heb ik 't nog niet gebracht, antwoordde de bandiet. Ik ben een luitenant en enkel nog maar de chef van een der onderafdelingen. Maar ik vrees, dat wij afdwalen. Heb je niets te zeggen op mijn opmerking?

— Wat zou ik er op te zeggen hebben? was de wedervraag van Raffles.

De chef fronste de wenkbrauwen.

— Laten wij geen tijd verliezen met gewauwel, zei hij. Ik kom je kort en goed de vraag stellen of je een der onzen wilt worden.

— Wel bedankt voor de uitnodiging, maar daarop antwoord ik kort en goed met « neen ».

De chef kwam van de tafel af en deed een paar stappen naar Raffles toe.

— Weet je wel wat je zegt? Weet je wel, dat die weigering voor je zeer onaangename gevolgen zou kunnen hebben? Ik zal je eens wat vertellen. Vind je deze plaats een aangenaam verblijf?

— Ik kan er niet over roemen.

— Precies. Welnu het ligt helemaal aan je zelf, dit verblijf reeds over vijf minuten als vrij man te verlaten; dat wil natuurlijk zeggen, nadat een paar onzer zich hebben kunnen overtuigen van je woonplaats, die wij misschien wel in het Westend der stad, in de deftige buurt moeten zoeken.

— Het denkbeeld van een wandeling met twee dezer kornuiten is werkelijk zeer aantrekkelijk, maar ik zal van dat vriendelijk aanbod geen gebruik maken, zei Raffles op kalme maar besliste toon.

De chef maakte een onwillekeurige beweging naar zijn zak, maar scheen zich te bedenken. Hij herwon niet zonder moeite zijn kalmte en vervolgde:

— Luister nu eens goed, mooie meeneer, ik wil er niet langer omheen draaien. Ik heb ernstige vermoedens, dat jij de man bent naar wie de Londense politie al jaren vruchteloos zoekt. Moet ik zijn naam nog noemen?

— Dat zou ik maar doen, als je wilt dat ik je begrijp, antwoordde Raffles.

De bandiet stampvoette woedend en zei:

— Ik ben nog pas sedert kort lid van de Bende der Raven en men heeft me pas enkele weken geleden verteld, welke gemene poetsen en streken John Raffles ons geleverd heeft. Ik geloof, dat jij die John Raffles bent. Door diens toedoen zijn dozijnen van onze mannen in de gevangenis terecht gekomen en zijn er ook velen gedood in gevechten met de politie. De hoofdman weet nog niets van je aanwezigheid hier. Als ik hem mijn vermoedens mededeel, dat jij niemand anders bent dan Raffles, dan vrees ik, dat het met je aards bestaan zou gedaan zijn. Hij heeft je een eeuwige haat gezworen en ik zou geen shilling voor je leven geven, als hij je in handen kreeg en zijn vermoedens werden bewaarheid. Maar ik wil je eerst nog een kans geven. Je ziet dat er met mij te praten valt.

Raffles had de bandiet met onverstoorbare kalmte laten uitpraten.

Hij sloeg nu langzaam zijn grijze doordringende ogen naar hem op, plooiden zijn lippen tot een lachje en zei:

— Doe verder geen moeite, waarde heer. Je spreekt mij plotseling aan met de naam John Raffles en je wilt nu maar meteen, dat ik naar die naam luister. Dat is wel wat veel vergegd.

De chef fronste de wenkbrauwen.

— Dus je weigert? vroeg hij.

Een ogenblik scheen het alsof het ben-dehoofd zich op zijn gevangene wilde werpen, maar hij wist zich te bedwingen.

Zijn stem had een schorre klank gekregen toen hij zei:

— Ik acht de kwestie hiermee niet afgedaan. Denk er om dat je je eigen leven in handen hebt.

Een onverschillig schouderophalen was het enige antwoord.

Nu wendde de bandiet zich tot zijn kornuiten en beval op korte toon:

— Bind hem weer, maar nu wat beter.

Raffles deed zelfs geen poging om zich te verzetten, toen er twee kerels met touwen naar hem toekwamen.

Er stonden zeven stevige mannen om hem heen en vier daarvan versperden hem de weg naar het luik, met de revolver in de vuist.

Voor hij één stap gedaan had, zou hij zeker meergeschoten zijn.

Hij besloot zich dus in zijn lot te schikken en een betere gelegenheid af te wachten.

Kalm liet hij zich binden en naar een hoek van het kamertje geleiden, waar een zware ijzeren ring in de muur bevestigd was, waaraan men zijn op de rug vastgebonden handen bevestigde.

Raffles bemerkte, dat hij nu niet op de vloer kon gaan zitten en zei:

— Ik zou wel een stoel willen. Tot mijn spijt heb ik de vorige een beetje beschadigd en ik zou toch liever niet voortdurend blijven staan.

Kortaf beval de aanvoerder een der bandieten een andere stoel te halen.

Toen de stoel gehaald was, wendde hij zich opnieuw tot Raffles en zei:

— Ik geef je twee dagen om je te bedenken.

Ben je dan nog niet tot andere gedachten gekomen, dan zal je wel zien wat er gebeurt.

HOOFDSTUK VI

CHARLES BRAND DOET EEN ONTDEKKING

Brand en Henderson reden, nadat zij van hun bezoek bij de acteur Price terugkeerden, zo snel mogelijk weer naar huis.

De jongeman begreep nu wel, dat hij geheel en al op eigen krachten moest vertrouwen bij zijn pogingen om het spoor van zijn vriend te vinden.

Want noch de theaterdirecteur, noch Price hadden hem inlichtingen kunnen geven, die voor hem van waarde waren.

Het was bijna vijf uur in de ochtend, toen zij de villa weer bereikten.

Brand zei tot Henderson.

— Wij moeten nu volstrekt enige rust nemen, James, want het is onbegonnen werk, in het holst van de nacht en zonder aanknopingspunt ons onderzoek voort te zetten. Wij zullen echter bijtijds weer opstaan.

— Ik beloof niet, dat ik zal kunnen slapen, mijnheer Brand, zei Henderson op doffe toon.

— Doe je best, James, drong Brand aan; zonder jouw hulp kan ik niets doen en het is nodig dat wij morgen beiden goed uitgerust zijn.

Hij klopte de chauffeur op de schouder en deze verdween in de duisternis in de richting van de garage.

Zuchtend opende Brand de straatdeur met zijn huissleutel, liep onhoorbaar naar de eetzaal, at snel wat brood en kaas en ging toen naar bed.

Het was negen uur toen hij er weer uit sprong.

Hij begaf zich dadelijk naar de badkamer, nam daar een koude douche en voelde zich nu weer in staat zijn taak voort te zetten.

In de eetzaal trof hij de oude Gaston aan, die bezig was met het gereedzetten

van het ontbijt.

De oude trouwe bediende keek Brand onderzoekend aan en vroeg:

— Zijt gij alleen, mijnheer Brand? Is mylord er niet?

— Mylord is gisteravond voor zaken plotseling de stad uitgeroepen, antwoordde Brand die de oude man niet ongerust wilde maken.

Hij zal gauw terug komen, maar precies wanneer weet ik niet. Vraag eens of Henderson dadelijk bij mij wil komen.

Brand zette zich aan de ontbijttafel en begon direct het gemengde nieuws in de bladen na te lezen, hopen de en tevens bevreesd, dat hij er iets in zou ontdekken over de verdwijning van zijn vriend, maar hij vond niets.

Juist toen hij de kranten van zich afschoof, trad Henderson het vertrek binnen.

Het gelaat van de chauffeur was bleek en stond ernstig.

— Nog niets, mijnheer Brand? vroeg hij.

— Nog niets, James, antwoordde Brand, maar wij gaan dadelijk weer aan de gang. Ik heb nu een soort veldtochtplan opgemaakt en daaraan zullen wij ons houden. Luister. Je trekt aanstonds je livrei uit en een gewoon pak aan en je gaat naar de Farmstreet. Ik zal hetzelfde doen. Ik ben er bijna zeker van dat in de buurt van de schouwburg de sleutel van het raadsel zal te vinden zijn. Wij moeten dus zien te ontdekken of er zich gisteravond omstreeks kwart over tien iets kan hebben voorgedaan, waardoor zijne Lordschap ineens zijn voornemen om dadelijk naar huis terug te keren, liet varen.

— Staat er niets in de krant, dat op enig spoor kan leiden? vroeg Henderson.

— Niets.

— Als wij de politie eens van de verdwijning van mylord op de hoogte stelden?

— Daaraan heb ik ook reeds gedacht, James, maar daaraan zijn gevaren verbonden, ik mag de naam van Lord William Aberdeen in geen geval noemen en ik zou niet weten welke andere naam ik zou moeten opgeven. Maar toch zullen wij daar misschien toe moeten overgaan. Laten wij echter beginnen met zelf de handen uit de mouwen te steken.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Brand.

— Wij gaan dus ieder onze eigen weg, James. Ik zal mij vermommen en je zoudt mij dus toch niet herkennen. Wij spreken af, dat wij hier om twaalf uur weer terug zijn en elkaar op de hoogte stellen of wij iets ontdekt hebben of niet.

— Goed, mijnheer Brand, afgesproken.

De chauffeur verliet het vertrek en Brand begaf zich naar zijn slaapkamer.

Hij trok daar een eenvoudig ietwat versleten pak aan en veranderde het nodige aan zijn gelaat, zodat men hem later niet zou herkennen.

Daarop verliet hij het huis door de kleine tuindeur in de parkmuur, waardoor Henderson hem reeds was voorgegaan.

Hij riep een taxi aan en liet zich tot dicht in de buurt van de schouwburg brengen.

Daar dankte hij de chauffeur af en zette zijn onderzoekingstocht te voet voort.

Met de handen in de zakken slenterde hij een paar keer voorbij het theater.

Het bespreekbureau was juist open en de bureaulist zat in zijn hokje.

Plotseling bleef Brand staan.

Hij herinnerde zich dat de theater-directeur hem de vorige nacht had verteld hoe zijn bureaulist Raffles had zien weggaan.

Misschien wist de man er wel iets meer van.

Hij trad de vestibule binnen en liep op

het bespreekbureau toe.

De man achter het loket had het zich gemakkelijk gemaakt, daar hij bij ondervinding wist, dat er in de eerste uren toch niemand zou verschijnen om een plaats te bespreken.

Hij ging gemakkelijk zitten, het ochtendblad van de « Daily Express » opengevouwen en een grote hoornen bril op gezet.

Hij had zich juist verdiept in de lectuur van een moordzaak, toen Brand voor het kleine loket verscheen.

De bureaulist keek op, want hij was niet gewend zo vroeg te worden gestoord.

— Welke plaats wilt gij hebben? vroeg hij.

— Ik wil niets van u hebben, maar ik kom u integendeel iets brengen, luidde het antwoord.

Tegelijkertijd schoof er een halve guinje over de « Daily Express » in de richting van de bureaulist.

Deze nam zijn pijp uit de mond en keek stom verbaasd naar het geldstuk.

— Waarvoor is dat, mijnheer? vroeg hij.

— Dat geldstukje zoekt naar iemand, die zich erover wil ontfermen.

Die taal was niet mis te verstaan.

De bureaulist verdiende maar een zeer schraal loon, en hij had een vrouw en vier kinderen.

Het volgende ogenblik verhuisde het geldstukje naar zijn vestzak.

Maar nu scheen hij toch te begrijpen, dat men een wildvreemde geen geldstukken toeschuift, zonder daarvoor iets in ruil te verlangen.

Hij vroeg aarzelend:

— Waaraan heb ik eigenlijk die gift te danken, mijnheer?

— Dat zal ik u zeggen, antwoordde Brand. Maar daar valt mij eensklaps in, dat die arme halve guinje zich daar in dat vestzakje zeer eenzaam moet voelen. Hier is er nog een, dan kunnen ze elkaar gezelschap houden.

En een tweede geldstukje gleed over de krant.

— En nu moeten wij eens praten, begon Brand.

— Daar kan ik toch geen kwaad mee?

vroeg de bureaulist, die enigszins ongerust was geworden, door de gulheid van de man voor het loket, die er niet uitzag alsof hij gewend was met goudstukken om zich heen te strooien.

— Volstrekt niet, antwoordde Brand op ernstige toon. Ik zal u vertellen wat er aan de hand is. Gij moet weten, dat een vriend van mij die hier gisteravond in deze schouwburg geweest is, plotseeling verdwenen is. Ik ben nu bezig onderzoek naar die zonderlinge verdwijning te doen. En nu is mijn vraag: Hebt gij gisteravond die heer zien vertrekken?

— Ik? riep de bureaulist met een benauwd gezicht.

— Ja zeker; uw directeur heeft mij verteld, dat gij die heer hebt zien heengaan, juist toen gij zelf u gereed maakte om te vertrekken.

— Hoe zag hij er uit?

— Van middelmatige lengte, met een knap gelaat en keurig gekleed.

— Ja, ja, dan herinner ik hem mij, riep de bureaulist uit. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat er hier gewoonlijk niet zulk deftig publiek komt en daarom is mij die heer dadelijk opgevallen.

— En hebt gij hem misschien in een auto zien stappen? Ging hij alleen weg?

— Neen, met een kind.

— Met een kind? herhaalde Brand verwarder.

— Ja, met een meisje van een jaar of negen. Zij zijn in een taxi gestapt.

— Dat is merkwaardig, mompelde Brand.

Toen vervolgde hij luid en op dringende toon:

— Ik merk dat gij er meer van weet, mijnheer. Ik verzoek u mij alles te zeggen wat er u van bekend is, uit naam van de ongeruste familie van de verdwenene.

— Is die heer dan verdwenen? vroeg de bureaulist.

— Ja; dat heb ik u immers al verteld. Weet gij waarom hij met dat meisje meeging?

De bureaulist stak zijn pijp opnieuw aan en begon toen:

— Die deftige heer ging juist de tre-

den van de stoep af, toen ik op mijn beurt mijn kantoortje verliet. Bijna tegelijkertijd stonden wij op straat. Daar was een klein opstootje van vrouwen en een paar mannen, die om een huilend kind stonden. Die deftige heer luisterde even toe en baande zich toen een weg door de mensen tot hij vlak voor het meisje stond, dat maar altijd doorhulde.

— En toen? En toen? vroeg Brand dringend.

— Ik kwam nieuwsgierig ook wat naderbij en hoorde, dat hij een paar vragen stelde en vroeg waarom het kind zo hulde.

Zij zei dat haar moeder zo ziek was en dat zij geen geld genoeg had om de apotheker te betalen.

— En vervolgens?

— Daarop zei de deftige heer, dat hij met haar zou meegaan om haar moeder te bezoeken.

Een diepe zucht welden uit de borst van Brand.

Nu Raffles van die tocht niet terugkeerd was, begreep hij aanstonds, dat zijn vriend in een val was gelokt, waarschijnlijk door een stelletje bandieten en dat het meisje als lokaas had gediend.

Brand wreef zich over het voorhoofd en zijn stem klonk mat toen hij vroeg:

— En die taxi? kwam die voorbij?

— Neen, die wagen stond op enige afstand geparkeerd.

Brand begreep wel, dat er nu uit de bureaulist niets meer te halen was.

Toch waagde hij nog een poging.

— Hebt gij ook gehoord, welk adres het kind opgaf?

— Ja, haar moeder woonde in de Greenstreet.

— Dat is tenminste iets, mompelde Brand.

Daarop vervolgde hij luid:

— Dus gij meent te weten dat het geen bedelkind was.

Hij schoof de bureaulist ten derde male een geldstuk toe en zei:

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, die mij van groot nut zijn geweest.

— Steeds tot uw dienst, mijnheer, luidde het antwoord.

Brand knikte de man toe en had het

volgend ogenblik de schouwburg verlaten.

Hij riep de eerste de beste taxi aan en gaf de chauffeur opdracht hem zo snel mogelijk naar de Cromwellstreet te brengen.

Daar gekomen, stapte hij uit en betaalde de chauffeur.

Daarop sloeg hij snel de weg naar de kleine tuindeur in.

Even later zat hij in de bibliotheek over een grote kaart van Londen gebogen.

— Het is dus een ontvoering, bromde hij in zich zelf. Edward is voor een vermogend man aangezien, men zal hem alles hebben afgenomen in de woning van de zogenaamde moeder van dat kind. Daar houdt men hem zeker vast om hem te dwingen een hoge losprijs te betalen, anders zou hij reeds lang terug zijn gekeerd, tenzij...

Brand werd bleek en drukte de bevende hand op zijn slapen.

— Grote goden. De ellendelingen zullen hem toch niet vermoord hebben, na hem te hebben geplunderd? Maar neen, daaraan wil ik niet denken. Edward is er de man niet naar om zich door zulke bandieten te laten doden. En bovendien zou het ruchtbaar zijn geworden. Het zou dan zeker in de krant gestaan hebben.

— Mijn eerste veronderstelling zal wel de juiste zijn, mompelde hij. Men houdt hem vast in de hoop, dat zijn familie een hoge losprijs voor hem zal betalen. Men zal zijn portefeuille doorzocht hebben en...

Eensklaps sprong hij overeind, alsof hij door een slang gebeten was.

— De portefeuille. Maar in die portefeuille zat het plan voor de inbraak. Daarin zat het lijstje met alle gewoonten van die Woodhorse. Als de bandieten, die Raffles gevangen hebben genomen, geen doorgefounerde stommelingen zijn, dan hebben zij daaruit hun gevolgtrekkingen moeten maken.

— Maar dan is misschien nog niet alles verloren riep hij uit, laat ik mij een ogenblik verplaatsen in de gedachtingang van de kerels die die lijst gevonden hebben. Zij hebben natuurlijk

ook de valse sleutels gevonden, die hij bij zich droeg. Welnu, dan zou ik hem eerst hebben voorgesteld het kraakje met hem waar te nemen en als hij weigerde, zou ik het eenvoudig alleen hebben opgeknapt.

— Zo moet het zijn, mompelde hij; Helaas had Edward geen vuurpijlen bij zich om mij een sein te geven. Er schiet dus niets anders over dan dat Henderson en ik ons in hinderlaag leggen.

Hij nam de huistelefoon op en belde de chauffeur op, die juist was teruggekeerd.

— James, ben je bereid om mij bij een gevaarlijke onderneming te vergezellen, waardoor wij misschien het spoor van mylord kunnen terugvinden?

— Natuurlijk, mijnheer Brand, aanstonds. Ik zelf heb rust noch duur.

— Heb je niets kunnen ontdekken?

— Neen, mijnheer Brand, niets dat wilde ik u juist komen zeggen; ik hoop dat u gelukkiger bent geweest.

— Ja, James, ik heb iets zeer belangrijks ontdekt. Mylord is zo goed als zeker door een bende schurken ontvoerd en wordt nu ergens gevangen gehouden.

— Maar laten wij er dan dadelijk op los trekken, mijnheer Brand, riep de chauffeur opgewonden.

— Ja, zei Brand, ik zou niets liever willen, maar helaas, weet ik niet waar de leden van die bende zich bevinden of waar zij mylord hebben opgesloten. Kom spoedig hier in de bibliotheek, dan zal ik je alles vertellen wat ik weet.

Een paar minuten later zag hij Henderson zo snel hij kon langs een der lanen van het park komen aanlopen.

Binnen enkele seconden deelde Brand hem mee wat hij ontdekt had en wat zijn voornemen was.

Toen Brand zweeg, schitterden de ogen van Henderson toen hij uitriep:

— Gij kunt natuurlijk op mij rekenen, mijnheer Brand en zodra wij die bandieten te zien krijgen, zullen wij er op los slaan, dat de stukken er af vliegen.

— Dat zal ons weinig verder brengen, James, zei Brand glimlachend. Want als wij hen neerslaan dan kunnen zij niet terugkeren naar de plaats vanwaar zij

gekomen zijn. Wij zouden hen dus niet kunnen volgen en die plaats zou voor ons verborgen blijven.

— Dat is zo, mijnheer Brand gij hebt gelijk, zei de brave chauffeur. Maar het doet mij werkelijk leed dat ik mijn knokkels niet stuk kan slaan op de koppen van die schurken.

— Die schade zul je naderhand wel kunnen inhalen, James, wij moeten nu

met list te werk gaan, anders zou alles mislukken.

— En wanneer gaan wij op weg?

— Niet voor vanavond, James.

— Niet eerder?

— Neen, het gaat niet anders. Je zult zelf wel begrijpen, dat die bandieten niet midden op de dag een dergelijke onderneming op touw zetten.

HOOFDSTUK VII

EEN KINK IN DE KABEL

Het was ongeveer elf uur in de avond van dezelfde dag.

Brand had zich goed vermomd en Henderson had zich in een oud, versleten pak gestoken, waarvan hij de kraag had opgezet.

Zij hadden revolvers bij zich gestoken en in de garage stond de Morris Minor gereed, waarvan zij al zo vaak nut hadden gehad.

Zij hadden de oude Gaston nog steeds niets gezegd, om die trouwe dienaar niet nodeloos ongerust te maken.

Het was omstreeks half twaalf in de nacht, toen Henderson, die chauffeurde, stopte op de hoek van een klein park, niet ver van het huis van Woodhorse, in de Gurzonstreet gelegen.

Brand stapte uit en bemerkte dat hij van die plek af het schuin tegenover gelegen huis duidelijk kon waarnemen.

— Kunnen de kerels het niet van een andere kant naderen? vroeg Henderson op gedempte toon.

— Neen, James, dat is onmogelijk. Zij moeten door de voortuin en dan aan de zijkant het huis binnengaan, door een van de vensters in de zijgevel.

Henderson verwonderde er zich over, dat de jongeman dit zo goed scheen te weten, maar hij vroeg niet verder.

— Let nu goed op, James, zo vervolgde Brand. Wij zullen zo ver moge-

lijk achteruit het parkje in rijden, zonder de voortuin uit het oog te verliezen. Waarschijnlijk zullen wij wel een poos moeten wachten, maar dat moeten wij er voor over hebben.

— Desnoods de hele nacht, mijnheer Brand, zei Henderson op grimmige toon.

— Wij zullen de auto onder de schaduw van de bomen van het park zetten. Wij laten de bandieten kalm binnengaan en als zij weer te voorschijn komen, dan zal ik hen alleen achterna sluipen, maar als zij met een auto komen, dan zullen wij hen met de wagen achterna moeten gaan. En nu blijft ons niets anders over dan onze ziel in lijdzaamheid bezitten en geduld te oefenen.

De Morris werd nog een weinig achteruit gebracht, totdat hij onder het gebladerte van een zware eik stond.

De tijd kroop langzaam voorbij.

Langzamerhand werd het aantal voetgangers, dat toch al niet groot was in deze buurt kleiner.

Om half twee in de nacht was de straat zo goed als geheel verlaten.

Heel in de verte klonk de eentonige tred van een patrouillerende politieagent.

Scherp hield Brand 't huis van Woodhorse in het oog.

Ineens omstreeks drie uur in de nacht, toen hij reeds alle hoop begon

op te geven, zag hij een man snel de straat oversteken, vlug als een aap in de lantaarnpaal klimmen, die juist tegenover het huis van Woodhorse stond, en de lamp uitdraaien.

Dat was iets, waarop de beide mannen niet gerekend hadden.

Zij waren nu wel verplicht wat dichterbij te komen, daar het anders moeilijk zou zijn in het donker iets waar te nemen.

Zij wachtten dus nog een kwartier, toen zij wel konden rekenen, dat de inbrekers aan het werk waren en reden daarna de auto voorzichtig een vijftigtal meters verder naar het huis.

Zwijgend zaten de beide mannen naast elkaar en tuurden in de duisternis.

Geen geluid deed zich horen.

Henderson bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Misschien zeg ik een domheid, mijnheer Brand, maar als wij eens eenvoudig de politie opbelden en die kerels lieten inrekenen?

— Dat zou om verschillende redenen geen aanbeveling verdienen, James. Het zal je echter wel voldoende zijn als ik zeg dat wij dan het incognito van Lord Aberdeen zouden moeten prijsgeven, met alle gevolgen daarvan en dat het dan nog wel best mogelijk zou zijn, dat de boeven, al ware het slechts uit wraakzucht, weigeren de plek te noemen, waar mylord gevangen wordt gehouden, of voorgeven, dat zij die plaats niet kennen.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brand, zei Henderson, dat zou ons niet verder brengen. Dan schiet er niets over dan kalm te wachten.

Weer verstreken er vele minuten die eindeloos schenen.

Plotseling maakte Brand een lichte beweging.

— Dat is waar, zei hij op gedempte toon. Ik heb de twee honden vergeten, daarvan stond niets op het lijstje, behalve dat zij er waren. Als die eens alarm maakten?

— Wel, mijnheer Brand, zoveel te beter zou ik zeggen, merkte Henderson op.

— Alles goed en wel, zei Brand, maar als die honden beginnen spektakel te maken, kon ons plan wel eens in duigen vallen, want dan bestaat er veel kans, dat de politie er op afkomt.

Reeds de volgende minuten zouden Brand in het gelijk stellen, want omstreeks een half uur nadat de bandieten waren binnengedrongen, klonk het woedend geblaf van twee honden door de nachtelijke stilte.

Dit geluid werd bijna onmiddellijk gevolgd door de alarmfluit van een naderende politieagent, die in de buurt op post stond en die wist dat het huis van Woodhorse werd bewaakt door een paar grote Ulmerdoggen.

Alsof zij uit de grond waren gerezen, kwamen van alle kanten politieagenten toesnellen.

— Dié vervloekte honden zullen ons hele plan doen in duigen vallen, bromde Brand. Als de politie onze wagen hier ziet staan, dan lopen wij nog de kans dat wij voor medeplichtigen worden aanzien.

— Dat zou een lelijke streep door onze rekening zijn, mijnheer Brand, gaf Henderson toe.

— Ongetwijfeld, en daarom moet er gauw ingegrepen worden. Rijd zo snel je kunt naar de hoek van de Boltonstreet en wacht mij daar. Ben ik daar niet over een half uur, dan is dat een goed teken, want dan bewijst het, dat ik de bandieten op de hielen ben. Ga dan maar naar huis.

— Neen, mijnheer Brand, het spijt me dat ik u moet tegenspreken. Daar komt niets van in. Gij zoudt immers zelf dadelijk op weg willen gaan om mylord te bevrijden?

— Nu doe dan wat je goed dunkt, James, gaf Brand toe. Ga nu. Ga nu vlug.

Brand stapte uit en Henderson reed langzaam om geen argwaan te wekken, naar de hoek van de Boltonstreet.

Intussen was Brand met haastige schreden in de richting van het huis van Woodhorse ingeslagen.

Het woedend geblaf van de honden duurde nog altijd voort.

Voor Brand uit liepen zo snel zij kon-

den twee politie-agenten.

Heel in de verte rende een man weg, die blijkbaar op de uitkijk had gestaan, nadat hij een kort waarschuwend fluitsignaal had laten horen.

Maar de agenten schenen toch nog een weinig te laat te zijn gekomen, want voor hij het huis bereikte zag Brand tot zijn onuitsprekelijke woede hoe er een viertal gedaanten over het tuinhek klommen, allen beladen met een kleine zak met buit, en daarop met grote snelheid het hazenpad kozen.

De agenten, die nu maar al te goed begrepen hadden, wat er aan de hand was renden hen zo snel zij konden achterna.

Charles had nu de voor hem uithollende agenten ingehaald en vroeg aan een hunner, als iemand die nieuwsgierig is de reden te vernemen van een opstootje:

— Wat is er hier toch aan de hand, agenten?

— Een inbraak, antwoordde de man kortaf, zonder zijn vaart te vertragen.

Brand wilde nog iets zeggen, en zijn diensten aanbieden, toen hij iets zag dat zijn woede nog meer prikkelde.

Aan het einde van de Gurzonstreet stond een grote auto geparkeerd.

Bij het licht van de straatlantaarns was het duidelijk te zien dat het portier openstond en dat er bij dat portier een man wachtte, waarschijnlijk de wachtpost, die zoëven op de vlucht was geslagen.

Brand bedacht zich niet langer.

Er moest vlug opgetreden worden, anders zouden de bandieten nog ontkomen en dan was hij hun spoor voorgoed kwijt.

Hij bleef dus staan, maakte rechtsomkeert, stak zijn vingers in zijn mond en liet een zeer schel gefluit horen.

Henderson was nog niet zo ver weg of hij hoorde het bekende signaal.

Onmiddellijk reed hij terug en daar Brand op zijn beurt zo vlug als een haas de auto tegemoet rende duurde het slechts enkele seconden voor hij weer naast Henderson aan het stuurwiel zat.

— Wat is er, mijnheer Brand, vroeg Henderson verschrikt. Is er onraad?

— Onraad niet, James, maar de bandieten hebben een auto. Kijk zij zijn er juist in gestapt en de wagen rijdt weg.

— Wij moeten ze achterna, James, riep Brand.

Henderson maakte contact, traptte op het gaspedaal en de Morris stooft weg.

De achtervolging was begonnen. Het bleek al gauw, dat de auto waarover de bandieten beschikten, zeer snel liep.

Maar toch vertrouwde Henderson er op, dat de Morris die van de dievenbende spoedig zou hebben ingehaald.

Inderdaad, de afstand tussen de beide wagens begon reeds na enkele minuten te verminderen.

— Wij moeten er een paar van in handen zien te krijgen, James, riep Brand. Wij moeten de verblijfplaats van Lord Aberdeen koste, wat het kost, te weten komen.

Met onverminderde vaart reden de beide auto's door de nu bijna geheel verlaten straten der wereldstad.

De weg die de auto der inbrekers volgde bevreesde Brand, want zij kwamen terecht in het westend, een der deftigste buurten van Londen.

Maar weldra bleek met welk doel de bandieten dit gedaan hadden.

Maar ineens scheen er iets te haperen aan de auto der bandieten.

Reeds slaakten Henderson en Brand een juichkreet.

Zij hadden echter te vroeg gejuicht.

Twee der bandieten waren vlug uitgestapt en trokken de klampen weg, welke de kleine basculebrug in haar stand hielden.

Door eigen zwaarte rees het wegdek van de brug omhoog.

En maar juist had Henderson gelegenheid om, door als het ware op het rempedaal te gaan staan, zijn auto voor de steile wallekant tot staan te brengen.

De voorste wielen bevonden zich ternauwernood enkele centimeters van de rand.

Nauwelijks stond hun wagen stil of Brand en Henderson hoorden aan de andere kant van de nu steil omhoog staande brugklep, de achtervolgde auto wegrijden.

De vloek die Henderson op dat ogen-

blik uitte is niet geschikt om in deze bladzijden te worden geschreven.

Met woede in het hart moesten zij zich voor overwonnen verklaren.

Brand zat een ogenblik met bleek gelaat onbeweeglijk voor zich uit te staren, maar dadelijk had hij zijn vastberadenheid herkregeu.

— Wij geven het niet op, James, riep hij uit. Laten wij nu maar maken dat wij weggomen.

Henderson liet de auto achteruit rijden en keren en reed zo snel hij kon naar de Cromwellstreet terug.

— Geloofst gij nu nog dat wij kans hebben de verblijfplaats van mylord te

ontdekken, mijnheer Brand? vroeg Henderson na enige tijd.

— Ja, James, die kans is nog niet verkeken. Ik heb gezien dat de kerels gevulde zakken bij zich droegen, daar zal wel geen geld in hebben gezeten, want in die korte tijd hebben zij natuurlijk de brandkast niet kunnen openbreken. In die zakken zaten dus waarschijnlijk gouden en zilveren voorwerpen. Ik zal dus morgen, goed vermoed, de opkopers en helers in de dievenwijken aflopen, en al zal het nog zo lang duren, op die manier zal ik toch wel met een paar van de benedeleden in aanraking komen.

HOOFDSTUK VIII

DE LAATSTE LOODJES

De volgende ochtend was er nog altijd geen bericht ontvangen van de Grote Onbekende.

Met een bezwaard hart, maar met onverzwaakte standvastigheid begon Brand aan de uitwerking van zijn plannen.

Hij vermoede zich zorgvuldig en nam het uiterlijk aan van een oude man met een alles behalve gunstig gelaat.

Zo gekleed begaf hij zich allereerst naar Houndsditch, een der meest beruchte buurten van Londen en bezocht daar verscheidene kleine en verdachte winkels en uitdragerijen.

Daar hij de dieventaal voortreffelijk kende wist hij zich overal spoedig het vertrouwen te verwerven van de helers, waartoe zijn uiterlijk niet weinig bijdroeg.

Maar hoe hij zijn ogen ook de kost gaf, nergens vond hij enig spoor van de voorwerpen, waarvan hij wist dat zij uit 't huis van Woodhorse afkomstig moesten zijn.

Van Houndsditch trok Brand naar Whitechapel, en van daar weer naar een andere in een kwade reuk staande buurt,

niet ver van de Greenstreet.

Het begon al laat in de namiddag te worden, maar eindelijk zou het taai geduld van de jongeman beloond worden.

In een obscuur winkeltje, in een nauwe straat, waar de zon maar zelden in doordrong, trof hij een klein gebocheld mannetje aan, dat in zijn hele uiterlijk de handlanger van inbrekers en zakkenrollers als het ware op het lijf geschreven had.

Zijn veel te groot hoofd met de scherpe kin en de geweldige neus, stak ternauwernood boven de toonbank uit.

Waarschijnlijk wegens zijn geringe lichaamskracht, liet Draper... zo was de naam van de bochel, zijn have en goed en zichzelf verdedigen door een grote hond, die meestal, als het goed weer was, dwars over de drempel van de deur lag.

Draper nam de binnentredende met zijn kleine zwarte oogjes doordringend op.

— En? vroeg hij kortaf.

Brand wierp een blik op de planken

langs de wanden van het winkeltje, waarop van alles en nog wat lag, en antwoordde toen kalm:

— Zaken doen.

De twee mannen wisselden een blik met elkaar die boekdelen sprak.

Er vertoonde zich een grijns op het gelaat van de bochel, die zijn brede mond van het ene oor tot het andere deed spijten, en zei:

— Wat moet je eigenlijk hebben?

— Ik kan goud en zilver en ook wel juwelen gebruiken, zei Brand.

— En denk je die in mijn zaak te vinden? vroeg de gebochelde met een sluwe lach. Ga maar eens mee.

— Waarom niet?

Draper kwam van achter zijn toonbank te voorschijn en dadelijk nam de hond, zonder zelfs het bevel af te wachten, zijn plaats in.

Hij sprong op een hoge kruk, en als men niet scherp toekeek, dan was het niet eens zo gemakkelijk meester en hond van elkander te onderscheiden.

Draper ging nu zijn klant voor naar een kleine achterkamer.

Daar schoof hij de kachel niet zonder moeite opzij, maakte een paar planken uit de vloer los en nam uit het aldus gevormde gat een in zeildoek gewikkeld pak, dat vrij zwaar bleek te zijn.

Hij legde het pak op tafel en knoopte het los.

Het was alsof een voorgevoel Brand zei dat hij eindelijk het doel van zijn tocht bereikt had.

Toen Draper het pak losgemaakt had, kon Brand met moeite een kreet van vreugde weerhouden.

Voor hem lagen een aantal zilveren voorwerpen, kandelaars, lepels en vorken, welke hij reeds kende uit de beschrijving die Raffles er van gegeven had.

Hij nam de voorwerpen een voor een op, woog ze op de hand, bekeek ze met het oog van een kenner en vroeg toen:

— Hoeveel?

— Vijftien pond, antwoordde de heiler.

— Vijftien pond? Ben je helemaal bedonderd; dat betaal ik er in de winkel ook voor.

Nu begon er een eindeloos gepingel tussen de twee, maar eindelijk werden zij het toch eens.

Brand pakte de stukken zorgvuldig bijeen en betaalde met enige vettige, beduimelde bankbiljetten.

Toen hij klaar was, vroeg hij terwijl hij zijn stem liet dalen:

— Zilver is wel aardig goedje, maar voor goud geef ik veel meer.

— Daar kan ik je ook aan helpen, zei de man, terwijl hij zijn knokige handen wreef, als je maar even geduld hebt.

— Duurt het lang?

— Vanmiddag nog.

De opkoper wierp een blik op een oude klok die op de schoorsteen stond en zei:

— Als je nog anderhalf uur geduld hebt, kun je met iemand spreken, die mij goud komt brengen.

— Goed. Hoe laat zal ik terugkomen.

— Kom over twee uren.

— Ik zal er zijn.

Brand nam het pak onder de arm en stommelde de kamer uit.

Voor de straatdeur keek hij voorzichtig rond, als vreesde hij voor de spiedende ogen van politieagenten, en verdween.

Maar hij ging niet ver.

Hij stelde zich verdekt op in een kleine kroeg, van waar hij de winkeldeur in het oog kon houden.

Met het geduld van een kat, die op een muis loert, bleef hij daar wachten.

Er gingen enkele mannen en vrouwen het huis van de opkoper in en uit, voor het merendeel vrouwen.

Eindelijk wist Brand dat zijn geduld beloond zou worden.

Er naderde een vent met een afstotend uiterlijk, die een klein pakje in de handen droeg, gewikkeld in juist hetzelfde zeildoek als dat, waarin het zilver verpakt was.

De man wierp een vlugge onderzoekende blik om zich heen en trad toen de winkel binnen.

Nadat Brand een minuut of tien had gewacht zag hij de man terugkomen, thans met lege handen.

Brand betaalde snel zijn vertering en verliet de kroeg.

De man, die zijn buit verkocht had, liep ongeveer twintig meter voor hem uit, en zonder zich te overhaasten volgde Brand hem.

Bijna een half uur duurde deze achtervolging.

Soms bleef de achtervolgde staan voor een of andere uitstalling en dan moest Brand op zijn beurt heel nodig de prullen bekijken, die in deze buurt achter de winkelruiten tentoongesteld waren.

Eindelijk bereikten zij Blackstreet, 'n straat die haar naam met ere draagt en er inderdaad zo zwart en vuil uitziet als een straat in een mijnwerkersdistrict.

De bandiet ging een huis binnen, dat door ouderdom voorover dreigde te vallen en dat een kroeg bleek te zijn.

Brand nam het huis goed in zijn geheugen op en binnen enkele ogenblikken wist hij, dat hij het in het holst van de nacht zou kunnen terugvinden.

Hij verliet zo snel mogelijk deze onzindelijke buurt, riep een taxi aan en liet zich naar de Cromwellstreet brengen.

Daar dankte hij de chauffeur af en liep zo snel hij kon naar de kleine deur in de tuinmuur.

Henderson had hem blijkbaar zien binnenkomen en kwam hem tegemoet.

— En, mijnheer Brand? vroeg hij ademloos. Enig succes gehad?

— Ik heb het verblijf van Zijne Lordschap waarschijnlijk gevonden, James, zei Brand opgewekt.

— Gelukkig, riep de reus uit de grond van zijn hart. Dan gaan wij er natuurlijk dadelijk op af?

Brand dacht even na.

— Ik weet niet of dat overdag wel aan te raden zou zijn, zei hij. Het is daar een zeer beruchte buurt en men zou ons kunnen overvallen, voor wij de tijd zouden hebben gehad, mylord te bevrijden.

— Dus zouden wij moeten wachten, tot het donker is geworden? riep Henderson uit. Wie weet, wat er in die tussentijd met mylord kan gebeuren.

— Ik geloof, dat wij ons daarover niet al te ongerust behoeven te maken, James, meende Brand. Waarschijnlijk

houden de boeven hem vast, in de hoop, hem tot een werktuig te kunnen maken. Zij zullen denken, dat eenzame opsluiting hem wel tot andere gedachten zal brengen.

Henderson balde de vuisten.

— Als wij er eenvoudig de politie eens op afstuurden, mijnheer Brand? Als gij het huis kent, dan hebben zij niet anders te doen, dan het te omsingelen, en mylord te bevrijden.

— Ik herhaal, James, dat zo iets niet gaat, om verschillende redenen, die ik je niet alle kan opsommen. De politie moet er tot iedere prijs buiten worden gehouden. Laat je dat voldoende zijn.

Henderson zweeg.

Hij begreep, dat de jongeman zeker niet zou aarzelen, de politie te hulp te roepen, als er geen dringende redenen waren, die dit beletten.

De dag ging in spanning voorbij.

De beide mannen hadden een veldtochtplan opgemaakt, waarvan zij enkel in de uiterste noodzakelijkheid zouden afwijken.

Omstreeks tien uur in de avond begaven zij zich op weg.

Beiden waren goed gewapend en voorzien van touwen, maskers, en klimhaken.

Met een taxi lieten zij zich tot dicht bij de Black Street brengen.

Het was bijna middernacht, toen zij het huis naderden, dat Brand 's ochtends had ontdekt.

Zij slenterden er kalm voorbij en namen intussen de omgeving goed op.

— Wij zullen op het dak zien te komen, fluisterde Brand na enkele ogenblikken.

Zij liepen het blok huizen ten einde, sloegen een smalle steeg in, en gingen hier, zonder aarzelen, een der vele openstaande deuren binnen.

Zij klommen snel de smalle, smerige trap op, zonder enig gerucht te maken, en bereikten ten slotte de zolderverdieping.

Het was hier doodstil, en slechts een zwak licht drong door een zolderraam naar binnen.

De twee mannen gingen op het raam toe, en bemerkten dat zij het gemakkelijk konden openduwen.

Brand stak het hoofd naar buiten, en zag een goot.

— Wij kunnen gemakkelijk op het dak komen, James, volg mij.

Hij klom behendig uit het raam in de goot en vandaar op het platte dak.

Henderson volgde hem op de voet.

Bij de rand van het dak gekomen, wierp Brand zich op zijn buik, en keek omlaag.

Het duurde tamelijk lang voor hij de gevel had gevonden van het huis, waarin zich de kroeg bevond, die dezelfde ochtend door de man was bezocht, wiens gangen hij had gevolgd.

— Hier moet het zijn, James, fluisterde hij. Als we maar eerst binnen zijn, volgt de rest van zelf.

Brand keek om zich heen.

Dicht bij stond een houten gebouwtje, dat op het platte dak was opgetrokken, maar geen in- of uitgang scheen te hebben.

— Waar zou dat voor dienen? mompelde hij. Ik zie helemaal geen luik van de zolder, die er toch wel zal zijn. Zou dit huisje soms boven het luik zijn gebouwd?

Hij dacht even na en zei toen:

— James, klim eens op mijn schouders. Dan zul je juist de rand van die rare hut kunnen bereiken. Er moet daarboven toch een of ander luik zijn. Als dat zo is, moeten wij daar door naar binnen.

Hij zette zich schrap tegen de wand van het huisje, Henderson klom op zijn schouders en vandaar op het dak van het hutje.

Een ogenblik zag Brand niets meer van hem.

Toen verscheen zijn hoofd over de rand en zijn armen wenkten hem.

Brand stak zonder te spreken zijn armen omhoog, zich zo ver mogelijk rekkend.

Henderson ging voorover liggen, vatte de polsen van Brand, en trok hem met zijn reuzenkracht omhoog, en op het dak.

— Dat heb je knap gedaan, James, fluisterde Brand. Heb je het luik gevonden?

— Daar is het, mijnheer Brand.

Brand kroop naar het luik toe, en trachtte het voorzichtig te openen, maar dit bleek onmogelijk.

— De zaag, zei hij kortaf.

Henderson haalde een korte, sterke zaag onder zijn kleren te voorschijn, die dik met vet was besmeerd en reikte deze aan Brand over.

Deze boorde eerst een gat in het luik, stak er de punt van de zaag in en begon te zagen.

Langzaam maar zeker sneed het metaal door het oude hout.

Binnen een kwartier had hij een vierkant gat uit het luik gezaagd, groot genoeg om een man door te laten.

Daar hij de boor in het midden van het uitgezaagde stuk hout had gedreven, kon hij hieraan het stuk plank gemakkelijk uit het luik lichten.

Het volgende ogenblik lag het uitgezaagde stuk naast hem op het dak.

Dadelijk moest de jonge man zich met alle macht bedwingen, een luide jubelkreet uit te stoten, want een verwrouwde stem vroeg:

— Ben jij het, Charles? Je komt, geloof ik, juist bijtijds. De heren bandieten zijn niet veel goeds van plan.

— Gelukkig, fluisterde Brand, trillend van vreugde. Goddank, dat wij niet te laat zijn gekomen. Vlug, James, Mylord is daar beneden.

Hij maakte een der touwen met een haak aan de rand van het uitgezaagde gat vast en snel lieten de twee mannen zich zakken.

Hun eerste werk was de dikke touwen door te snijden, welke Raffles gebonden hielden.

Hij stond op en rekte armen en benen eens duchtig uit.

Toen stak hij Brand en Henderson beurtelings de hand toe en zei:

— Een keer te meer ben ik jullie schuldenaar geworden.

— Praat daar niet van, Edward, zei Brand dringend. Laten wij maken dat wij weggomen. Wij zijn hier in een zeer gevaarlijke buurt. Misschien heeft men ons wel gehoord en kunnen de kidnappers ons ieder ogenblik overvallen.

— Dat doen we. Ik zie geen enkele reden, hier nog langer te blijven, ant-

woordde Raffles.

Maar met het geboefte zal ik later nog wel spreken. Reken daar op.

Nauwelijks had hij dit gezegd, of op de zolderverdieping werd gerucht vernomen.

Er viel niet aan te twijfelen: de bandieten hadden iets verdachts gehoord en kwamen om zich te vergewissen, dat hun gevangene nog in hun macht was.

— Naar het luik, riep Brand. Men heeft ons gehoord.

De tafel werd onder het luik geschoven; een voor een sprongen de drie mannen er op en trokken zich door het gat omhoog.

Maar Henderson die de laatste was, was nog niet op het dak van het houten huisje, of het luik in de vloer werd opgeduwd, en het hoofd van een man verscheen.

Een gebrul van woede bewees, dat hij alles begrepen had en hij riep:

— Verraad. Hij is er van door. Dood of levend moeten wij hem vangen. Vooruit jongens. Hij kan ons niet ontsnappen. Verspreiden en al de huizen van dit blok bewaken.

De man trok een revolver en loste een schot op Henderson, dat gelukkig miste.

Brand aarzelde geen ogenblik, maar mikte door de nauwe opening op de bandiet en vuurde.

Met een rauwe kreet viel de schurk voorover op de vloer. Brand's schot was raak geweest.

Maar reeds kwamen er anderen achter hem.

Zij trokken zijn lijk op zij en klommen naar boven.

Er waren er minstens tien of twaalf.

De drie vluchtelingen lieten zich op het platte dak zakken, maar niet dan nadat Brand nogmaals gevuurd en een der bandieten buiten gevecht gesteld had.

Intussen bleef hun toestand hachelijk, want zij hadden gehoord, dat het blok zou worden afgezet door hun bende-genoten.

In het kleine houten hokje klonk nu een luid getier van vloekende stemmen.

— Hoe komen wij hier af? vroeg Raffles zich af. De huizen zijn hier hoog en ik zie nergens een steunpunt.

— Jawel. Aan die kant, zei Brand haastig. Daar zijn wij op het dak geklommen.

De drie vluchtelingen liepen zo snel zij konden naar de rand van het dak, en Brand wierp zich voorover om echter dadelijk zijn hoofd weer terug te trekken.

— Vervloekt, riep hij uit. De terugtocht is ons afgesneden. Daarbinnen loeren zij op ons.

Het was de enige plek waar zich een dakgoot bevond, en als zij het gewaagd zouden hebben zich van het dak te laten zakken zouden zij onherroepelijk van het dakraam uit worden neergeschoten.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Zij waren slechts met hun drieën en stonden tegenover een grote overmacht, die bovendien nog het voordeel had, dat zij de plaatselijke gesteldheid zeer goed kende.

Op het platte dak konden de drie mannen ook nergens dekking zoeken.

Plotseling kreeg Raffles een inval. Hij wendde zich tot Henderson en vroeg:

— Je hebt zeker wel wat touw bij je?

— Dat wel, mylord, maar 't is hoogstens zes meter lang en dus zouden wij halverwege blijven steken als zij ons daaraan wilden neerlaten.

— Daar is het ook niet voor, zei Raffles. Er zit zeker een haak aan? Geef het dan gauw hier.

Henderson maakte zijn overhemd open en wikkelde het touw, van zijn middel los.

— Volg mij, zei Raffles. Zij liepen snel over het dak tot daar waar de Black Street eindigde.

Hier bevond zich toevallig een hijsblok dat met een ijzeren stang aan de rand van het dak was bevestigd.

Vlak daar tegenover, aan de overzijde van de smalle straat was een zolder-raam dat openstond.

Raffles berekende de juiste afstand, slingerde het touw een paar maal boven zijn hoofd... en de haak bleef zitten

achter de rand van het kozijn.

Snel maakte Raffles het andere uiteinde van het touw stevig aan de ijzeren stang vast.

Hij wilde het touw grijpen, om zich daar langs naar de overkant te begeven, toen Henderson zijn arm greep en zei:

— Pardon, mylord, maar laat ik het eerst gaan. Ik ben veel zwaarder dan gij zijt en als het touw mijn gewicht kan dragen dan zult gij zeker veilig overkomen.

Voor Raffles een tegenwerping kon maken, had Henderson het touw gegrepen en zich over de rand van het dak geslingerd.

Het volgende ogenblik hing hij op een hoogte van bijna vijftien meter boven de straat beneden hem.

Juist verscheen het hoofd van een der bandieten aan de andere kant van het dak boven de rand.

Brand legde kalm aan, vuurde, en het hoofd verdween.

Henderson had intussen de overkant bereikt.

— Nu is het jouw beurt, zei Brand. Ik zal de aftocht wel dekken, want ik geloof dat ik vanavond een goed schot heb.

Raffles greep op zijn beurt het touw en zweefde even daarna tussen hemel en aarde.

Henderson had voor het zolderraam van het tegenover liggende huis post ge-

vat en bestreek van daar de enige uitgang van het houten hokje op het dak.

Ook Raffles had inmiddels veilig de overzijde bereikt.

Brand vatte nu op zijn beurt het touw. Het was de hoogste tijd.

Een drietal bandieten had zich uit het luik naar buiten weten te werken.

Dadelijk wierpen zij zich plat op hun buik, en kropen naar de rand van het dak.

Maar reeds had Brand de overkant bereikt.

Zonder zich te bedenken greep een der achtervolgers het touw, terwijl de twee anderen in het wilde weg op het zolderraam aan de overkant begonnen te vuren.

Reeds was de bandiet halverwege het touw, toen Henderson het gevaar zag, en zijn revolver loste.

De kogel trof het touw.

Het kraakte... scheurde... en de bandiet viel van een hoogte van vijftien meter te pletter.

Zo snel zij konden klommen Raffles, Brand en Henderson naar buiten en naar de achterkant van een der huizen waar een zolderluik openstond. Zij lieten zich zakken, renden de trappen af en kwamen in de keuken. Via een achterpad langs de tuinen kwamen zij in een andere straat.

Vijf minuten later waren zij in veiligheid.

De volgende aflevering bevat :

Van de Slavernij gered

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266